

EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 14.2.2013
COM(2013) 71 final

2013/0045 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

tiiviimmän yhteistyön toteuttamisesta finanssitransaktioveron alalla

{SWD(2013) 28 final}

{SWD(2013) 29 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

1.1. Taustaa

Viimeisimmän maailmanlaajuisen talous- ja finanssikriisin vaikutukset Euroopan talouteen, erityisesti julkiseen talouteen, olivat vakavia. Finanssialalla on ollut erittäin suuri vaikutus talouskriisin syntymiseen, kun taas kriisin kustannukset ovat langenneet pääasiassa valtioiden ja Euroopan kansalaisten maksettaviksi. Euroopan ja kansainvälisellä tasolla ollaan vahvasti yksimielisiä siitä, että finanssialan olisi maksettava oikeudenmukaisempi osuus kriisin kustannuksista, varsinkin siksi, että ala hyöttyy nykyisin aliverotuksesta. Useat EU:n jäsenvaltiot ovat jo toteuttaneet erilaisia toimenpiteitä finanssialan verotuksen alalla.

Sen vuoksi komissio teki 28. syyskuuta 2011 ehdotuksen neuvoston direktiiviksi yhteisestä finanssitransaktioverojärjestelmästä ja direktiivin 2008/7/EY muuttamisesta¹. Ehdotetun neuvoston direktiivin oikeusperusta oli SEUT-sopimuksen 113 artikla, koska säännösten tavoitteena on yhdenmukaistaa finanssitransaktioiden verotusta koskevaa lainsäädäntöä siltä osin kuin se on tarpeen rahoitusvälineisiin liittyvien transaktioiden sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi ja kilpailun vääristymisen välttämiseksi. Mainitussa oikeusperustassa määrätään, että neuvosto antaa säännökset yksimielisesti erityisessä lainsäätämisyksityksessä Euroopan parlamenttia ja talous- ja sosiaalikomiteaa kuultuaan.

Ehdotuksen tärkeimpinä tavoitteina oli

- finanssitransaktioiden välillistä verotusta koskevan lainsäädännön yhdenmukaistaminen, joka on tarpeen rahoitusvälineisiin liittyvien transaktioiden sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi ja kilpailun vääristymisen välttämiseksi rahoitusvälineiden, toimijoiden ja markkinapaikkojen välillä Euroopan unionissa,
- sen varmistaminen, että finanssilaitokset osallistuvat kohtuullisella ja tuntuvalle osuudella viimeisimmän kriisin kustannusten kattamiseen ja että finanssialaa verotetaan tasapuolisesti verrattuna muihin aloihin², ja
- tarkoituksenmukaisten esteiden luominen transaktioille, jotka eivät tehosta finanssimarkkinoiden toimintaa, samalla kun täydennetään tulevien kriisien välttämiseen tähtääviä sääntelytoimenpiteitä.

Koska useimpien veron soveltamisalaan mahdollisesti otettavien transaktioiden liikkuvuus oli ja on edelleen erittäin suuri, on tärkeää välttää vääristymät, joita yksipuolisesti toimivien jäsenvaltioiden käyttöönottamat verosäännöt aiheuttavat. Vain EU-tason toimet mahdollistavat sen, että finanssimarkkinoiden pirstoutuminen eri toimialoilla ja eri maissa sekä tuotteiden ja toimijoiden keskuudessa voidaan välttää ja että EU:n finanssilaitosten tasapuolinen kohtelu ja viime kädessä

¹ KOM(2011) 594 lopullinen.

² Finanssilaitokset hyöttyivät huomattavasti joko suoraan tai välillisesti eurooppalaisten veronmaksajien vuosina 2008–2012 (ennakko)rahoittamista pelastamis- ja takaustoimista. Nämä toimet yhdistettyinä talouden toiminnan hiipumiseen koko talous- ja rahoitusjärjestelmän vakauteen liittyvien epävarmuustekijöiden lisääntymisen vuoksi ovat heikentäneet julkisen talouden rahoitusasemaa eri puolilla Eurooppaa yli 20 prosenttia suhteessa BKT:hen. Useimmista finanssi- ja vakuutuspalveluista ei myöskään kanneta alv:tä.

sisämarkkinoiden moitteeton toiminta saadaan varmistettua. Yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän kehittäminen EU:ssa vähentää riskiä markkinoiden häiriintymisestä siitä syystä, että toiminnot siirrettäisiin maantieteellisesti toisaalle verotuksen vuoksi. Lisäksi yhteisellä järjestelmällä voidaan myös varmistaa verotuksen neutraliteetti sellaisen laajamittaisen yhdenmukaistamisen myötä, jonka on katettava myös erityisesti johdannaisten kaltaiset erittäin liikkuvat tuotteet, liikkuvat toimijat ja markkinapaikat. Tämä vähentää myös kaksinkertaista verotusta tai kaksinkertaista verottamatta jättämistä.

Sen vuoksi ehdotuksessa säädettiin jäsenvaltioiden finanssitransaktioista kantamien verojen yhdenmukaistamisesta, jotta voitaisiin varmistaa sisämarkkinoiden moitteeton toiminta, ja vahvistettiin EU:ssa käyttöön otettavan laajapohjaista finanssitransaktioveroa koskevan yhteisen järjestelmän pääpiirteet.

Komission alkuperäisen ehdotuksen jälkeen yhdenmukaistaminen onkin edistynyt käytännön tasolla. Ranska otti 1. elokuuta 2012 käyttöön tiettyihin finanssitransaktioihin sovellettavan kansallisen veron. Espanja, Italia ja Portugali ilmoittivat äskettäin ottavansa niin ikään käyttöön kansallisia veroja, joiden soveltamisala, verokannat ja tekninen rakenne tosin eroavat toisistaan.

Euroopan parlamentti antoi 23. toukokuuta 2012³ ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitea 29. maaliskuuta 2012⁴ myönteisen lausunnon komission alkuperäisestä ehdotuksesta. Myös alueiden komitean 15. helmikuuta 2012 antama lausunto⁵ oli myönteinen.

Ehdotuksesta ja sen muunnelmista käytiin kattavia keskusteluja neuvoston kokouksissa Puolan puheenjohtajakaudesta alkaen⁶. Keskustelut vauhdittuivat Tanskan puheenjohtajakaudella, mutta ehdotus ei saanut osakseen vaadittua yksimielistä kannatusta jäsenvaltioiden välisten perustavanlaatuisten ja ylittämättömien näkemyserojen vuoksi.

Lopulta 22. kesäkuuta ja 10. heinäkuuta 2012 pidetyissä neuvoston kokouksissa saatiin varmuus siitä, että jäsenvaltioiden välillä oli edelleen olennaisia mielipide-eroja siitä, oliko EU:n tasolla tarpeen ottaa käyttöön yhteinen finanssitransaktioverojärjestelmä, ja että yhdenmukaistetun finanssitransaktioveron periaate ei saisi osakseen neuvoston yksimielistä kannatusta lähitulevaisuudessa.

Edellä esitetystä seuraa, ettei koko unioni voi saavuttaa komission alkuperäisen ehdotuksen perusteella neuvostossa käsitellyn yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän tavoitteita kohtuullisessa ajassa.

Komissio esitti neuvostolle 11 jäsenvaltion (Belgia, Saksa, Viro, Kreikka, Espanja, Ranska, Italia, Itävalta, Portugali, Slovenia ja Slovakia) pyynnöstä ehdotuksen⁷ luvan antamisesta tiiviimpään yhteistyöhön finanssitransaktioveron alalla.

³ P7_TA(2012) 0217.

⁴ ECO/321 – CESE 818/2012 (EUVL C 181, 21.6.2012, s. 55).

⁵ CDR 332/2011 (EUVL C 113, 18.4.2012, s. 7).

⁶ Finanssitransaktiovero oli ensimmäistä kertaa talous- ja rahoitusasioiden neuvoston asialistalla 8. marraskuuta 2011 ja sen jälkeen maaliskuu-, kesä- ja heinäkuussa 2012 pidettyjen kolmen peräkkäisen kokouksen asialistalla. Aihetta käsiteltiin vuoden 2011 joulukuun ja vuoden 2012 kesäkuun välisenä aikana seitsemässä verokysymyksissä ja välillistä verotusta käsittelevässä neuvoston työryhmän kokouksessa.

⁷ COM(2012) 631 final/2.

Kaikki jäsenvaltiot totesivat pyynnöissään, että tiiviimmän yhteistyön toteuttamista koskevan komission lainsäädäntöehdotuksen soveltamisala ja tavoitteet perustuisivat finanssitransaktioverosta alun perin tehtyyn ehdotukseen. Lisäksi ne totesivat, että olisi pyrittävä välttämään veron kiertäminen, vääristymät ja siirrot muille oikeudenkäyttöalueille.

Tämä direktiiviehdotus koskee tiiviimmän yhteistyön toteuttamista finanssitransaktioveron alalla noudattaen Euroopan parlamentilta 12. joulukuuta 2012 saadun hyväksynnän jälkeen neuvoston 22. tammikuuta 2013 antamaa lupaa.

Tiiviimmän yhteistyön luoman uuden tilanteen vuoksi edellä mainittu vuoden 2011 komission ehdotus tulee tarpeettomaksi, ja siksi komissio aikoo perua sen.

Euroopan unionin omien varojen järjestelmästä 29. kesäkuuta 2011 annetussa neuvoston päätöstä koskevassa komission ehdotuksessa⁸, sellaisena kuin se on muutettuna 9. marraskuuta 2011⁹, vahvistettiin, että osa finanssitransaktioveroon perustuvista tuloista otetaan EU:n talousarvioon omina varoina. Tämä tarkoittaisi sitä, että osallistuvien jäsenvaltioiden BKTL-perusteisten omien varojen osuus supistuisi vastaavasti.

1.2. Ehdotuksen tavoitteet

Tämän ehdotuksen yleistavoitteet ovat samat kuin komission vuonna 2011 tekemän alkuperäisen ehdotuksen. Viimeisimmän ja edelleen jatkuvan maailmanlaajuisen talous- ja finanssikriisin vaikutukset EU:n talouteen, erityisesti julkiseen talouteen, olivat vakavia. Finanssialalla on ollut erittäin suuri vaikutus talouskriisin syntymiseen, kun taas kriisin kustannukset ovat langenneet pääasiassa valtioiden ja Euroopan kansalaisten maksettaviksi. Vaikka finanssiala muodostuikin hyvin monenlaisista markkinatoimijoista, on sen toiminta kokonaisuudessaan ollut erittäin kannattavaa kahden viime vuosikymmenen aikana, mikä voisi johtua osittain eri maiden hallitusten luomasta (implisiittisestä tai eksplisiittisestä) turvaverkosta yhdessä finanssialan sääntelyn ja alv-vapautuksen kanssa.

Tässä tilanteessa eräät jäsenvaltiot alkoivat ottaa käyttöön uusia finanssialan verotusmuotoja, ja joillakin jäsenvaltioilla on jo ollut käytössään finanssitransaktioihin sovellettavia erityisiä verojärjestelmiä. Nykytilanteella on seuraavia epäsuotuisia vaikutuksia:

- verokohtelun hajanaisuus finanssipalveluiden sisämarkkinoilla jäsenvaltioiden yhä kasvavassa määrin käyttöön ottamien koordinoimattomien kansallisten verotoimenpiteiden vuoksi, mikä voi luoda kilpailun vääristymiä rahoitusvälineiden, toimijoiden ja markkinapaikkojen välille eri puolilla Euroopan unionia sekä aiheuttaa kaksinkertaista verotusta tai kaksinkertaista verottamatta jättämistä;
- finanssilaitokset eivät osallistu kohtuullisella ja tuntuvalle osuudella viimeisimmän kriisin kustannusten kattamiseen eikä ole varmistettu, että finanssialaa verotetaan tasapuolisesti verrattuna muihin aloihin;
- veropolitiikalla ei luoda esteitä transaktioille, jotka eivät tehosta finanssimarkkinoiden toimintaa vaan jotka ainoastaan mahdollistavat muilta talouden

⁸ KOM(2011) 510 lopullinen.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/proposal_council_own_resources_en.pdf

⁹ KOM(2011) 739 lopullinen.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/COM_2011_0739_EN.pdf

aloilta kuin finanssialalta kertyvien tuottojen ohjautumisen finanssilaitoksille ja saavat siten aikaan liiallisia investointeja toimintoihin, jotka eivät edistä hyvinvointia, eikä edistetä yhdessä jo käytössä olevien sääntely- ja valvontatoimenpiteiden kanssa tulevien kriisien välttämistä finanssipalvelujen alalla.

Yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän toteutus riittävän monen jäsenvaltion kesken mahdollistaisi välittömien konkreettisten hyötyjen saamisen tiiviimmän yhteistyön piiriin kuuluvissa finanssitransaktioissa kaikkien kolmen edellä mainitun vaikutuksen osalta. Osallistuvien jäsenvaltioiden tilanne siirtämisriskien, verotulojen, finanssimarkkinoiden tehokkuuden sekä kaksinkertaisen verotuksen ja verottamatta jättämisen välttämisen osalta paranisi suhteessa näihin kolmeen vaikutukseen.

Luvan antamisesta tiiviimpään yhteistyöhän tehdyssä päätöksessä todettiin, että tällaiselle yhteistyölle perussopimuksissa asetetut kaikki vaatimukset täyttyvät ja erityisesti että yhteistyön ulkopuolelle jäävien jäsenvaltioiden toimivaltaa, oikeuksia ja velvoitteita kunnioitetaan. Tässä ehdotuksessa vahvistetaan perussopimuksen määräyksiä noudattaen sallitun yhteistyön sisältö.

1.3. Yleinen lähestymistapa ja yhteys komission alkuperäiseen ehdotukseen

Tämä ehdotus perustuu komission vuonna 2011 tekemään alkuperäiseen ehdotukseen, sillä se noudattaa kaikkia kyseisen ehdotuksen keskeisiä periaatteita. Alkuperäistä ehdotusta on kuitenkin mukautettu jonkin verran

- tiiviimmän yhteistyön uuden tilanteen huomioon ottamiseksi. Tämä tarkoittaa erityisesti sitä, että finanssitransaktioveroa koskeva lainkäyttövalta rajoittuu osallistuviin jäsenvaltioihin, että osallistuvissa jäsenvaltioissa suoritettut transaktiot, jotka olisivat alkuperäisen ehdotuksen mukaan olleet veronalaisia, ovat edelleen veronalaisia ja että varmistetaan, ettei puututa pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista 12. helmikuuta 2008 annettuun neuvoston direktiiviin 2008/7/EY¹⁰, johon ehdotettiin alkuperäisessä ehdotuksessa muutoksia;
- joidenkin ehdotettujen säännösten selkeyttämiseksi, ja
- veronkierron torjunnan vahvistamiseksi entisestään. Tähän tavoitteeseen päästään säännöillä, joiden mukaan verotuksessa noudatetaan viimeisenä keinona ”liikkeeseenlaskuperiaatetta”. Tämä periaate täydentää ”sijoittautumisperiaatetta”, joka on edelleen pääperiaate. Tässä lisäyksessä on otettu erityisesti huomioon asianomaisten jäsenvaltioiden pyynnöt, joissa viitattiin tarpeeseen välttää veron kiertäminen, vääristymät ja siirrot muille oikeudenkäyttöalueille. Kun kotipaikkaperiaatetta täydennetään liikkeeseenlaskuperiaatteella, on epäedullisempaa siirtää toimintoja ja toimipaikkoja finanssitransaktioveroa koskevan lainkäyttövallan ulkopuolelle kuuluville alueille, sillä jälkimmäisen periaatteen perusteella verotettavilla rahoitusvälineillä, jotka on laskettu liikkeeseen finanssitransaktioveroa koskevaan lainkäyttövalttaan kuuluvilla alueilla, käytävä kauppa on joka tapauksessa verollista.

¹⁰ EUVL L 46, 21.2.2008, s. 11.

2. KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

2.1. Ulkopuolisten kuuleminen ja asiantuntemus

Alkuperäisen ehdotuksen lähtökohtana on käytetty monien ulkopuolisten kommentteja. Palautetta annettiin finanssialan verotusta koskevassa julkisessa kuulemisessa, jäsenvaltioiden, asiantuntijoiden ja finanssialan sidosryhmien keskuudessa järjestetyillä kuulemiskierroksilla sekä alkuperäisen ehdotuksen vaikutustenarviointia varten teetetyissä kolmessa ulkopuolisessa tutkimuksessa. Kuulemisprosessin tulokset ja ulkopuolisten antama palaute on otettu huomioon vaikutustenarvioinnissa.

Tämä ehdotus ei juurikaan eroa komission syyskuussa 2011 tekemästä ehdotuksesta, ja siinä on säilytetty yhteiseen finanssitransaktioverojärjestelmään sovellettavan tiiviimmän yhteistyön osalta samat periaateratkaisut (esimerkiksi veron soveltamisala, transaktioon osallistuvan finanssilaitoksen toimipaikka liittymätekijänä, veron peruste ja verokannat sekä henkilö, joka on velvollinen maksamaan veron veroviranomaisille), minkä vuoksi komissio ei järjestänyt asiasta uusia kuulemisia.

Komissio kuitenkin käytti hyväkseen kaikkien intressitahojen (muun muassa jäsenvaltiot, Euroopan parlamentti ja kansalliset parlamentit, finanssialan edustajat EU:ssa ja sen ulkopuolella, yliopistot ja kansalaisjärjestöt) viime vuoden kuulemista ja niistä tapauskohtaisista ulkopuolisista tutkimuksista saatuja tuloksia, jotka julkaistiin sen jälkeen, kun komissio oli tehnyt koko Euroopan unionissa sovellettavaa yhteistä finanssitransaktioverojärjestelmää koskevan alkuperäisen ehdotuksensa.

Komission edustajat osallistuivat eri puolilla Eurooppaa ja sen ulkopuolella lukuisiin julkisiin tapahtumiin, joissa käsiteltiin yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän käyttöönottoa. Komissio osallistui myös aktiivisesti kansallisten parlamenttien ja niiden asianomaisten valiokuntien kanssa käytävään vuoropuheluun, jos ne halusivat keskustella komission alkuperäisestä ehdotuksesta.

2.2. Vaikutustenarviointi

Komission yksiköt tekivät vaikutustenarvioinnin, joka esitettiin sen alkuperäisen ehdotuksen ohella 28. syyskuuta 2011. Tarkempi tekninen analyysi ehdotuksesta on esitetty komission verkkosivuilla¹¹. Ottaen huomioon lupaa tiiviimpään yhteistyöhön hakeneiden jäsenvaltioiden pyynnön tämän ehdotuksen soveltamisala ja tavoitteet perustuvat komission alkuperäiseen ehdotukseen. Sen vuoksi viimeksi mainitun ehdotuksen keskeisiä osatekijöitä ei ole muutettu eikä ole katsottu aiheelliseksi tehdä uutta vaikutustenarviointia samasta aiheesta.

Jäsenvaltiot ovat jo tarkastelleet erilaisia toimintavaihtoehtoja komission alkuperäisen ehdotuksen yhteydessä. Uuden ehdotuksen tavoitteena on toteuttaa tehostettu yhteistyö, kun taas alkuperäistä direktiiviehdotusta oli tarkoitus soveltaa kaikissa jäsenvaltioissa. Jäsenvaltiot ovatkin olleet erityisen kiinnostuneita oppimaan enemmän tässä yhteydessä mahdollisesti toimivista erityismekanismeista ja niiden tärkeimmistä vaikutuksista. Sen vuoksi komission yksiköt ovat tehneet toimintavaihtoehtoja ja niiden vaikutuksista lisäselvityksen, jonka ansiosta vuoden 2011 alkuperäisen ehdotuksen yhteydessä tehdyn vaikutustenarvioinnin tuloksia voidaan täydentää ja tarkistaa tarvittaessa.

¹¹ http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/other_taxes/financial_sector/index_en.htm.

3. EHDOTUKSEN OIKEUDELLINEN SISÄLTÖ

3.1. Oikeusperusta

Luvan antamisesta tiiviimpään yhteistyöhön finanssitransaktioveron alalla 22. tammikuuta 2013 annetulla neuvoston päätöksellä 2013/52/EU¹² sen 1 artiklassa luetelluille jäsenvaltioille annettiin lupa aloittaa tiiviimpi yhteistyö finanssitransaktioveron alalla.

Direktiiviehdotuksen oikeusperusta on SEUT-sopimuksen 113 artikla. Ehdotuksen tarkoituksena on finanssitransaktioiden välillistä verotusta koskevan lainsäädännön yhdenmukaistaminen, jotta voidaan varmistaa sisämarkkinoiden moitteeton toiminta ja välttää kilpailun vääristyminen. Yhteistyön ulkopuolelle jäävien jäsenvaltioiden finanssilaitokset hyötyvät tiiviimmästä yhteistyöstä, sillä monien erilaisten järjestelmien sijaan ne ovat vastedes tekemisissä ainoastaan yhden, osallistuvissa jäsenvaltioissa sovellettavan yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän kanssa.

3.2. Toissijaisuus ja suhteellisuus

Finanssitransaktioiden verotusta koskevan lainsäädännön yhdenmukaistaminen siltä osin kuin se on tarpeen sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi ja kilpailun vääristymisen välttämiseksi – vaikka vain osallistuvien jäsenvaltioiden välillä – on mahdollista toteuttaa ainoastaan unionin säädöksellä eli määrittelemällä finanssitransaktioveron olennaiset piirteet yhdenmukaisella tavalla. Yhteisiä sääntöjä tarvitaan, jotta voidaan välttää transaktioiden ja markkina-osapuolten perusteettomat siirtämiset ja rahoitusvälineiden korvaaminen.

Yhtenäisen määritelmän käyttö voisi lisäksi lievittää ratkaisevasti sisämarkkinoiden nykyistä pirstaleisuutta, myös erilaisten helposti toisensa korvaavien finanssialan tuotteiden markkinoilla. Jos finanssitransaktioveroa ei yhdenmukaisteta, se tarjoaa tilaisuuden verokeinotteluun ja mahdolliseen kaksinkertaiseen verotukseen tai verottamatta jättämiseen. Sen lisäksi, että se estää tasapuolisten toimintaedellytysten tarjoamisen finanssitransaktioiden osapuolille, se vaikuttaa myös jäsenvaltioiden tuloihin. Se kasvattaa kustannuksia, joita finanssialalle aiheutuu keskenään liian erilaisten verojärjestelmien vaatimusten noudattamisesta. Nämä huomiot pätevät myös tehostetun yhteistyön yhteydessä, vaikka tällainen yhteistyö ulottuukin pienemmälle maantieteelliselle alueelle kuin kaikkien 27 jäsenvaltion tasolla käyttöön otettu vastaava järjestelmä.

Tässä ehdotuksessa keskitytäänkin luomaan veron yleinen rakenne ja antamaan yleisiä säännöksiä verosaatavan syntymisestä. Ehdotuksessa siis jätetään osallistuville jäsenvaltioille riittävästi liikkumavaraa verokantojen vahvistamiseksi vähimmäistason yläpuolelle. Lisäksi ehdotetaan, että komissiolle siirretään säädösvaltaa, kun kyseessä ovat rekisteröinti-, kirjanpito- ja ilmoitusvelvoitteet sekä muut velvoitteet, joiden tarkoituksena on varmistaa, että veroviranomaisille maksettava finanssitransaktiovero maksetaan tosiasiallisesti. Komissiolle ehdotetaan siirrettäväksi myös täytäntöönpanovaltaa, kun kyseessä ovat yhdenmukaiset menetelmät finanssitransaktioveron kantamista varten.

Finanssitransaktioveron yhteinen kehys noudattaa siten Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklan mukaista toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatetta. Jäsenvaltiot yksin eivät pysty saavuttamaan tälle ehdotukselle asetettuja tavoitteita riittävässä määrin, vaan ne voidaan sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamisen vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, tarvittaessa tehostetun yhteistyön avulla.

¹² EUVL L 22, 25.1.2013, s. 11.

Ehdotetun yhdenmukaistamisen toteuttaminen asetuksen sijaan direktiivin muodossa ei ylitä sitä, mikä on tarpeen asetettujen tavoitteiden – ennen kaikkea sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan – saavuttamiseksi. Ehdotus on sen vuoksi suhteellisuusperiaatteen mukainen.

3.3. Ehdotuksen yksityiskohtainen kuvaus

3.3.1. I luku (Kohde ja määritelmät)

Tässä luvussa määritellään tiiviimmän yhteistyön toteuttamiseksi finanssitransaktioveron alalla ehdotetun direktiivin kohde. Lisäksi luvussa määritellään keskeiset ehdotuksessa käytetyt termit.

3.3.2. II luku (Yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän soveltamisala)

Tässä luvussa määritellään tiiviimmän yhteistyön puitteissa toteutettavaksi ehdotetun yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän keskeiset piirteet. Finanssitransaktioveron tarkoituksena on kantaa veroa transaktioiden bruttoarvon perusteella, ennen mahdollisia nettoutuksia.

Veron soveltamisala on laaja, koska sillä pyritään kattamaan kaikenlaisiin rahoitusvälineisiin liittyvät transaktiot, sillä ne ovat usein toisensa helposti korvaavia vaihtoehtoja. Vero kattaa siten rahoitusvälineet, jotka ovat vaihdantakelpoisia pääomamarkkinoilla, rahamarkkinavälineet (lukuun ottamatta maksuvälineitä), osuudet tai osakkeet yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavissa yrityksissä (joita ovat yhteissijoitusyritykset ja vaihtoehtoiset sijoitusrahastot¹³) sekä johdannaissopimukset. Veron soveltamisalaa ei myöskään ole rajattu kauppaan, jota käydään järjestäytyneillä markkinoilla, kuten säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai kauppohenkilöstön toteuttajien avulla, vaan se kattaa myös muuntotyypin kaupankäynnin, myös pörssin ulkopuolella. Veroa ei ole myöskään rajattu omistajuuden siirtoon, vaan se edustaa ennemminkin velvoitetta, johon on sitouduttu ja joka kuvastaa sitä, ottaako kyseinen osapuoli vastataksaan tiettyyn rahoitusvälineeseen liittyvän riskin (osto ja myynti).

Jos rahoitusvälineet, joiden osto ja myynti on verotettavaa, ovat ryhmään kuuluvien erillisten yksiköiden välisen siirron kohteina, siirto on lisäksi verotettavaa, vaikka siinä ei välttämättä ole kyse ostosta eikä myynnistä.

Rahoitusvälineiden vaihdot, takaisinosto- ja takaisinmyyntisopimukset sekä arvopapereiden lainaksi antamista tai lainaksi ottamista koskevat sopimukset sisältyvät nimenomaisesti veron soveltamisalaan. Veronkierron välttämiseksi rahoitusvälineiden vaihdon katsotaan johtavan kahteen finanssitransaktioon. Rahoitusväline annetaan tietyn henkilön käyttöön tietyksi ajaksi takaisinosto- ja takaisinmyyntisopimuksilla sekä arvopapereiden lainaksi antamista tai lainaksi ottamista koskevilla sopimuksilla. Kaikkien tällaisten sopimusten olisi sen vuoksi katsottavan johtavan ainoastaan yhteen finanssitransaktioon.

¹³

Ks. rahoitusvälineiden määritelmä rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin sekä neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21. huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY liitteessä I (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1). Määritelmä kattaa osuudet yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavissa yrityksissä. Tämä merkitsee, että direktiivin 2009/65/EY (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32) 1 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten (yhteissijoitusyritysten) ja direktiivin 2011/61/EU (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1) 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määriteltyjen vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen osakkeet ja osuudet ovat rahoitusvälineitä.

Veronkierron välttämiseksi verotettavaan finanssitransaktioon tehtävä kukin olennainen muutos olisi lisäksi katsottava samantyyppiseksi uudeksi verolliseksi finanssitransaktioksi kuin alkuperäinen transaktio. Ehdotetaan lisättäväksi ei-rajoitettu luettelo toimista, jotka voidaan katsoa olennaisiksi muutoksiksi.

Jos johdannaissopimus johtaa rahoitusvälineiden toimitukseen, verotettavan johdannaissopimuksen lisäksi myös näiden rahoitusvälineiden toimitus on veronalaista edellyttäen, että kaikki muut verotuksen edellytykset täyttyvät.

EU-tason sääntelykehys tarjoaa selkeän, kattavan ja hyväksytyn määritelmäkokonaisuuden¹⁴ rahoitusvälineille, jotka voivat olla verotettavan finanssitransaktion kohteena. Määritelmistä ilmenee, että avistavaluuttatoimet eivät ole verotettavia finanssitransaktioita, kun taas valuuttajohdannaissopimukset ovat. Vero kattaa myös johdannaissopimukset, joiden kohde-etuus on hyödyke, muttei fyysisiä hyödykkeitä koskevia transaktioita.

Strukturoidut tuotteet eli kaupattavat arvopaperit tai muut arvopaperistamisen kautta tarjottavat rahoitusvälineet, voivat myös olla verotettavan finanssitransaktion kohteena. Tällaiset tuotteet ovat verrattavissa mihin tahansa muuhun rahoitusvälineeseen, minkä vuoksi niiden on kuuluttava tässä ehdotuksessa käytetyn termin ”rahoitusväline” soveltamisalaan. Niiden jättäminen finanssitransaktioveron soveltamisalan ulkopuolelle mahdollistaisi veronkierron. Tämä tuoteryhmä kattaa muun muassa tietyt velkasitoumukset, warrantit ja sertifikaatit sekä pankkien arvopaperistamisvälineet, jotka yleensä siirtävät suuren osa kiinnitysten tai lainojen kaltaisiin omaisuuseriin sisältyvästä luottoriskistä markkinoille, ja vakuutusalan arvopaperistamisvälineet, joihin liittyy muuntotyypisten riskien siirtoja, esimerkiksi merkintäriski.

Veron soveltamisala on kuitenkin keskitetty finanssitransaktioihin, jotka finanssitransaktioiden osapuolina toimivat finanssilaitokset suorittavat joko omaan tai muiden henkilöiden lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä. Näin voidaan varmistaa, että finanssitransaktioveroa sovelletaan kattavasti. Käytännössä finanssitransaktion esiintyminen voidaan yleensä tarkistaa kirjanpitoon tehdyistä merkinnöistä. Finanssitransaktioveron kantaminen ei saisi vaikuttaa kielteisesti finanssilaitosten ja valtioiden jälleenrahoitusmahdollisuuksiin, yleiseen rahapolitiikkaan tai julkisen velan hoitoon. Sen vuoksi Euroopan keskuspankin, Euroopan rahoitusvakaussäädösten, Euroopan vakausmekanismin, Euroopan unionin silloin, kun se hoitaa varojensa, maksutaselainojen ja vastaavien toimintojen hoitoon liittyvää tehtäväänsä, ja jäsenvaltioiden keskuspankkien kanssa suoritettavat transaktiot pitäisi jättää direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle.

Neuvoston direktiivin 2008/7/EY säännöksiä sovelletaan edelleen täysimääräisesti. Mainitun direktiivin 5 artiklan 1 kohdan e alakohta ja 2 kohta ovat olennaisia tämän direktiivin soveltamisalalla ja kieltävät kaikenlaisten verojen kantamisen siinä tarkoitetuista transaktioista, jollei mainitun direktiivin 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa toisin säädetä. Transaktioista, joiden osalta direktiivissä 2008/7/EY kielletään tai voitaisiin kieltää verojen kantaminen, ei pitäisi sen vuoksi kantaa finanssitransaktioveroa. Direktiivissä tällaisiksi transaktioiksi määritellään erityisesti finanssitransaktiot, jotka muodostavat osan rakenneuudistustoimia tai arvopaperien liikkeeseenlaskua. Tavoitteena on välttää kaikenlainen ristiriitaisuus direktiivin 2008/7/EY kanssa ilman, että olisi tarpeen vahvistaa tarkkoja rajoja mainitussa direktiivissä asetetuille velvoitteille. Lisäksi riippumatta siitä, missä määrin direktiivissä 2008/7/EY kielletään yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten osakkeiden ja osuuksien liikkeeseenlaskun verottaminen, verotuksen

¹⁴ Muun muassa direktiivi 2004/39/EY (ks. edellinen alaviite).

neutraliteettiin liittyvät näkökohdat edellyttävät, että kaikkien tällaisten yritysten liikkeeseenlaskuja kohdellaan samalla tavalla. Tällä tavoin liikkeeseenlaskettujen osakkeiden ja osuuksien lunastus ei ole kuitenkaan ensimarkkinoilla toteutettava transaktio, minkä vuoksi sen olisi oltava verotettavissa.

Kuten edellä mainittiin, ensimarkkinat on jätetty finanssitransaktioveron soveltamisalan ulkopuolelle, kuten myös valtaosa kansalaisten ja yritysten kannalta merkityksellisistä päivittäisistä finanssitoiminnoista. Tämä kattaa vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, kiinnitysluotot, kulutusluotot, yrityslainat, maksupalvelut jne. (vaikka kauppa, jota näillä käydään myöhemmin strukturoitujen tuotteiden kautta, kuuluu veron soveltamisalaan). Myös spot-markkinoilla suoritettavat valuuttatransaktiot jäävät finanssitransaktioveron soveltamisalan ulkopuolelle pääoman vapaan liikkuvuuden varmistamiseksi. Valuuttatransaktioihin perustuvat johdannaisopimukset kuuluvat kuitenkin finanssitransaktioveron soveltamisalaan, koska ne eivät ole varsinaisia valuuttatransaktioita.

Finanssilaitosten määritelmä on väljä ja kattaa pääasiassa sijoituspalveluyritykset, jäsenneuljet markkinat, luottolaitokset, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavat yritykset ja niiden johdon, eläkerahastot ja niiden johdon, holdingyhtiöt, rahoitusleasingyhtiöt ja erillisyyhtiöt. Määritelmässä viitataan mahdollisuuksien mukaan määritelmiin, jotka on vahvistettu sääntelytarkoituksissa annetussa EU:n lainsäädännössä. Lisäksi finanssilaitoksiksi olisi katsottava muut yritykset, laitokset, elimet tai henkilöt, jotka harjoittavat tietynlaista finanssitoimintaa, kun finanssitransaktioiden keskimääräinen vuotuinen arvo on huomattava. Tässä ehdotuksessa kynnysarvoksi asetetaan 50 prosenttia kyseisen yksikön keskimääräisestä vuotuisesta nettoliikevaihdosta kokonaisuudessaan.

Ehdotetussa direktiivissä säädetään tarkemmista teknisistä yksityiskohdista finanssitransaktioiden arvon ja arvojen keskiarvon laskemiseksi, kun kyseessä ovat yksiköt, joita voidaan pitää finanssilaitoksina ainoastaan niiden suorittamien finanssitransaktioiden arvon perusteella. Lisäksi direktiivissä säädetään tilanteista, joissa tällaisia yksiköitä ei enää pidetä finanssilaitoksina.

Keskusvastapuolia, arvopaperikeskuksia, kansainvälisiä arvopaperikeskuksia, jäsenvaltioita ja julkisyhteisöjä, joille on annettu tehtäväksi julkisen velan hoito, ei katsota finanssilaitoksiksi, kun ne hoitavat tätä tehtävää, siltä osin kuin ne eivät osallistu varsinaiseen kaupankäyntitoimintaan. Ne ovat keskeisessä asemassa myös finanssimarkkinoiden tehokkaamman ja avoimemman toiminnan ja julkisen velan moitteettoman hoidon kannalta. Niiden keskeisen aseman vuoksi olisi kuitenkin sovellettava edelleen tiettyjä velvollisuuksia, joilla varmistetaan veron maksaminen veroviranomaisille ja veronmaksun tarkistaminen.

Ehdotetun finanssitransaktioveron alueellinen soveltaminen ja osallistuvien jäsenvaltioiden verotusoikeudet määritellään 4 artiklassa vahvistettujen sääntöjen perusteella. Säännöksessä viitataan "sijoittautumiseen". Säännös perustuu olennaiselta osaltaan "kotipaikkaperiaatteeseen", jota täydennetään liikkeeseenlaskuperiaatteella pääasiassa toimintojen siirtämistä ehkäisevien toimien lujittamiseksi (viimeksi mainittua kuvataan tarkemmin jäljempänä).

Jotta finanssitransaktio on verotettavissa osallistuvissa jäsenvaltioissa, yhden transaktion osapuolista on oltava sijoittautunut osallistuvan jäsenvaltion alueelle 4 artiklan perusteiden mukaisesti. Verotus tapahtuu osallistuvassa jäsenvaltiossa, jonka alueella finanssilaitoksen toimipaikka sijaitsee, edellyttäen, että kyseinen laitos on transaktion osapuoli, toimii joko omaan lukuunsa tai toisen henkilön lukuun taikka toimii transaktion osapuolen nimissä.

Jos transaktion osapuolina ovat tai transaktion osapuolten nimissä toimivat eri finanssilaitokset ovat sijoittautuneet eri osallistuvien jäsenvaltioiden alueelle, kullakin näistä jäsenvaltioista on 4 artiklan perusteiden mukaisesti toimivalta kantaa transaktiosta veroa tämän ehdotuksen mukaisesti

vahvistettujen verokantojen mukaan. Jos kyseiset toimipaikat sijaitsevat sellaisen valtion alueella, joka ei ole osallistuva jäsenvaltio, transaktiosta ei kanneta finanssitransaktioveroa osallistuvassa jäsenvaltiossa, jollei yksi transaktion osapuolista ole sijoittautunut osallistuvaan jäsenvaltioon, jolloin myös finanssilaitoksen, joka ei ole sijoittautunut osallistuvaan jäsenvaltioon, katsotaan sijoittautuneen kyseiseen osallistuvaan jäsenvaltioon ja transaktio muuttuu verotettavaksi kyseisessä jäsenvaltiossa.

Tiiviimmän yhteistyön luoman uuden tilanteen vuoksi on muutettu erityisesti alkuperäisen ehdotuksen 3 artiklan 1 kohdan a alakohtaa. Ehdotuksessa viittaus jäsenvaltiolta ”luvan saaneeseen” finanssilaitokseen kattoi päätoimipaikkojen toimiluvat ja toimiluvat, jotka kyseinen jäsenvaltio oli antanut kolmansien maiden finanssilaitoksille ja jotka koskivat transaktioihin liittyvää toimintaa ilman niiden fyysistä läsnäoloa kyseisen jäsenvaltion alueella. Aiemmassa toimintamallissa transaktiot saattoi kattaa tapauksen mukaan EU:n lainsäädännössä säädetty ”passi”. Ainoa ”toimilupa” on silloin finanssilaitoksen päätoimipaikalle myönnetty toimilupa. Tiiviimmän yhteistyön yhteydessä voi syntyä uusi toimintamalli: laitokset, joiden päätoimipaikka on muussa kuin osallistuvassa jäsenvaltiossa, toimivat finanssitransaktioveroa koskevaan lainkäyttövaltaan kuuluvalla alueella ”passin” perusteella (ks. esimerkiksi direktiivin 2004/39/EY 31 artikla). Viimeksi mainittu tilanne olisi rinnastettavissa tilanteeseen, jossa kolmansien maiden laitokset toimivat jäsenvaltion, joka osallistuu transaktioon, antaman erityisen toimiluvan perusteella.

Kotipaikkaperiaatetta täydennetään viimeisenä keinona sovellettavalla liikkeeseenlaskuperiaatteella, jotta voitaisiin parantaa järjestelmän kykyä sietää toimintojen siirtämistä. Kun kotipaikkaperiaatetta täydennetään liikkeeseenlaskuperiaatteella, on epäedullisempaa siirtää toimintoja ja toimipaikkoja finanssitransaktioveroa koskevan lainkäyttövallan ulkopuolelle kuuluville alueille, sillä jälkimmäisen periaatteen perusteella verotettavilla rahoitusvälineillä, jotka on laskettu liikkeeseen finanssitransaktioveroa koskevaan lainkäyttövaltaan kuuluvilla alueilla, käytävä kauppa on joka tapauksessa verollista. Edellä mainittua sovellettaisiin tapauksiin, joissa yksikään transaktion osapuoli ei ole ”sijoittautunut” osallistuvaan jäsenvaltioon komission alkuperäisessä ehdotuksessa vahvistettujen perusteiden mukaisesti mutta joissa tällaiset osapuolet käyvät kauppaa kyseisessä jäsenvaltiossa liikkeeseen lasketuilla rahoitusvälineillä. Tämä koskee erityisesti osakkeita, joukkovelkakirjoja ja vastaavia arvopapereita, rahamarkkinavälineitä, strukturoituja tuotteita, osuuksia tai osakkeita yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavissa yrityksissä sekä johdannaisia, joilla käydään kauppaa järjestäytyneessä kauppapaikassa tai kaupankäyntijärjestelmässä. Liikkeeseenlaskuperiaate on myös tiettyjen olemassa olevien finanssialan kansallisten verojen taustalla. Periaatteen mukaan transaktio on kytköksissä siihen osallistuvaan jäsenvaltioon, jossa liikkeeseenlaskija sijaitsee. Transaktioon osallistuvien henkilöiden katsotaan sijoittautuneen tämän kytköksen vuoksi kyseiseen jäsenvaltioon, ja kyseisen finanssilaitoksen / kyseisten finanssilaitosten on maksettava finanssitransaktiovero tässä valtiossa.

Kaikkiin edellä mainittuihin perusteisiin liittyy yleissääntö, jota sovelletaan tapauksessa, jossa verovelvollinen esittää todisteet siitä, ettei transaktion taloudellinen sisältö ole kytköksissä minkään osallistuvan jäsenvaltion alueeseen. Tuolloin finanssilaitoksen tai muun henkilön ei katsota sijoittautuneen osallistuvaan jäsenvaltioon.

Valitut liittymätekijät yhdistettynä edellä mainittuun yleissääntöön varmistavat kaiken kaikkiaan sen, että verotus voi toteutua ainoastaan silloin, kun transaktion ja finanssitransaktioveroa koskevaan lainkäyttövaltaan kuuluvan alueen välillä on riittävä kytkös. Välillisiä veroja koskevan EU:n olemassa olevan lainsäädännön tapaan alueperiaatetta noudatetaan kaikilta osin.

3.3.3. III luku (Verosaatavan syntyminen, veron peruste ja verokannat)

Verosaatavan syntymishetki määritellään hetkeksi, jona finanssitransaktio suoritetaan. Transaktion myöhempää peruuttamista ei voida katsoa perusteeksi sille, että verosaatavan katsottaisiin jääneen syntymättä, paitsi tapauksissa, joissa on kyse virheistä.

Koska johdannaisiin ja muihin rahoitusvälineisiin kuin johdannaisiin liittyvät transaktiot ovat luonteeltaan ja ominaisuuksiltaan erilaisia tapahtumia, ne on yhdistettävä erilaisiin veron perusteisiin.

Rahoitusvälineiden (muiden kuin johdannaisten) ostoa ja myyntiä varten määritetään yleensä hinta tai mikä tahansa muu vastikkeen muoto. On loogista, että tämä määritellään veron perusteeksi. Markkinoiden vääristymien välttämiseksi tarvitaan kuitenkin erityissääntöjä, jos vastike on alhaisempi kuin markkinahinta tai jos on kyse transaktioista, jotka suoritetaan ryhmään kuuluvien yksiköiden välillä ja joita käsitteet ”osto” ja ”myynti” eivät kata. Tuolloin veron peruste on markkinahinta, joka määritetään tavanomaisin markkinaehdoin finanssitransaktioveron verosaatavan syntymisen aikaan. Ryhmän yksiköiden välisiin siirtoihin sisältyy todennäköisesti vastikkeettomia siirtoja, kun taas vastikkeelliset siirrot vastaavat ”ostoa” ja ”myyntiä” koskevia käsitteitä.

Johdannaissopimusten oston/myynnin, siirron, vaihdon ja tekemisen sekä niihin tehtävien olennaisten muutosten osalta finanssitransaktioveron peruste on johdannaissopimuksessa tarkoitettu nimellismäärä ajankohtana, jona se ostetaan/myydään, siirretään, vaihdetaan tai tehdään taikka jona sitä muutetaan olennaisesti. Tämä lähestymistapa mahdollistaisi finanssitransaktioveron selkeän ja helpon soveltamisen johdannaissopimuksiin sekä alentaisi vaatimusten noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia ja hallinnollisia kustannuksia. Tämä lähestymistapa niin ikään vaikeuttaisi verorasituksen keinotekoisista keventämistä johdannaissopimuksen rakenteen luovan suunnittelun avulla, koska esimerkiksi pelkästään hinta- tai arvoeroja koskevan sopimuksen tekemiselle ei olisi verokannustinta. Lisäksi se merkitsisi sitä, että verottaminen tapahtuisi sopimuksen oston/myynnin, siirron, vaihdon, tai tekemisen taikka kyseisen toimen olennaisen muuttamisen hetkellä sen sijaan, että verotettaisiin kassavirtoja eri ajankohtina sopimuksen elinkaaren aikana. Tällöin olisi käytettävä suhteellisen matalaa verokantaa, jotta verorasitus olisi asianmukainen.

Osallistuvissa jäsenvaltioissa voi olla tarpeen antaa erityissäännöksiä veropetosten ja veronkierron estämistä varten. Lisäksi ehdotetaan yleisen väärinkäytösten vastaisen säännön käyttöönottoa (ks. myös 3.3.4 jakso). Tätä sääntöä voitaisiin esimerkiksi soveltaa tilanteissa, joissa nimellismäärä jaetaan keinotekoisesti: swapin nimellismäärä voitaisiin esimerkiksi jakaa keinotekoisien korkealla kertoimella ja kaikki maksut kertoa samalla kertoimella. Välineen rahavirrat pysyisivät tällöin muuttumattomina, mutta veron peruste alenisi keinotekoisesti.

Erityissäännöksiä tarvitaan veron perusteen määrittämiseksi transaktioissa, joissa veron peruste tai osia siitä ilmaistaan muun kuin arvioinnin suorittavan osallistuvan jäsenvaltion valuutan määräisenä.

Johdannaisiin ja muihin rahoitusvälineisiin kuin johdannaisiin liittyvät transaktiot ovat luonteeltaan erilaisia. Lisäksi markkinat reagoivat todennäköisesti eri tavalla näihin kahteen ryhmään sovellettuun finanssitransaktioveroon. Näistä syistä ja mahdollisimman oikeudenmukaisen verotuksen varmistamiseksi verokannat olisi eriytettävä mainittujen kahden ryhmän välillä.

Verokannoissa olisi otettava huomioon myös erot veron perusteiden määritysmenetelmissä.

Yleisesti ottaen ehdotetaan, että vähimmäisverokannat (joiden yläpuolelle on jätetty liikkumavaraa kansallisille toimintalinjoille) asetetaan riittävän korkealle tasolle tälle direktiiville asetetun yhdenmukaistamistavoitteen saavuttamiseksi. Ehdotetut verokannat asetetaan kuitenkin samaan aikaan riittävän matalalle tasolle siirtämisriskien minimoimiseksi.

3.3.4. IV luku (Finanssitransaktioveron maksaminen, siihen liittyvät velvoitteet sekä veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten estäminen)

Finanssitransaktioveron soveltamisala määritellään tässä ehdotuksessa suhteessa finanssitransaktioihin, joiden osapuoli (joka toimii joko omaan tai toisen henkilön lukuun) kyseisen osallistuvan jäsenvaltion alueelle sijoittautunut finanssilaitos on, tai suhteessa transaktioihin, joissa laitos toimii osapuolen nimissä. Finanssilaitokset suorittavat valtaosan transaktioista finanssimarkkinoilla, ja finanssitransaktiovero olisi keskitettävä kansalaisten sijaan finanssialaan itseensä. Sen vuoksi rahoituslaitosten olisi maksettava vero niiden osallistuvien jäsenvaltioiden veroviranomaisille, joiden alueille kyseisten laitosten katsotaan sijoittautuneen. Tietynlaisen ketjuverotuksen välttämiseksi, jos finanssilaitos toimii toisen finanssilaitoksen nimissä tai lukuun, vain kyseisen toisen finanssilaitoksen olisi maksettava finanssitransaktiovero.

Lisäksi ehdotetaan, että finanssitransaktioveron tosiasiallinen maksaminen varmistetaan mahdollisuuksien mukaan. Sen vuoksi transaktion kutakin osapuolta olisi tämän ehdotuksen mukaan pidettävä yhdessä ja erikseen velvollisina maksamaan finanssitransaktiovero, jollei transaktiosta ole maksettu veroa ajoissa. Lisäksi osallistuvilla jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus katsoa muut henkilöt yhdessä ja erikseen verovelvollisiksi, muun muassa tilanteissa, joissa transaktion osapuolen päätoimipaikka sijaitsee osallistuvien jäsenvaltioiden alueen ulkopuolella.

Ehdotuksessa säädetään myös määräajoista, joiden kuluessa finanssitransaktioverovelka on maksettava osallistuvien jäsenvaltioiden määrittämille tileille. Useimmat finanssitransaktiot suoritetaan sähköisesti. Tällöin finanssitransaktiovero olisi maksettava välittömästi verovelan syntymisen aikaan. Muissa tapauksissa vero olisi maksettava määräajassa, joka on riittävän pitkä maksun manuaalisen käsittelyn mahdollistamiseksi mutta jonka avulla voidaan välttää perusteettomien kassavirtaetujen syntyminen kyseiselle finanssilaitokselle. Kolmen työpäivän jakso verovelan syntymishetkestä voidaan katsoa asianmukaiseksi tältä kannalta.

Osallistuvat jäsenvaltiot olisi velvoitettava toteuttamaan aiheellisia toimenpiteitä, kun kyseessä ovat rekisteröinti, kirjanpito, ilmoitukset ja muut velvoitteet, joiden tarkoituksena on varmistaa, että finanssitransaktiovero maksetaan veroviranomaisille ajoissa ja tosiasiallisesti. Tältä osin ehdotetaan, että komissiolle annetaan valtuudet säätää asiaa koskevista yksityiskohdista. Tämä on tarpeen, jotta voidaan varmistaa, että yhdenmukaistetut toimenpiteet vähentävät toimijoille vaatimusten noudattamisesta aiheutuvia kustannuksia, ja jotta tarvittavat tekniset mukautukset saadaan aikaan ripeästi. Osallistuvien jäsenvaltioiden olisi tässä yhteydessä käytettävä hyväkseen finanssimarkkinoita koskevaa voimassa olevaa ja tulevaa EU:n lainsäädäntöä, jossa säädetään finanssitransaktioita koskevista ilmoitusvelvoitteista ja tietojen säilytysvelvoitteista.

Ehdotettu direktiivi velvoittaisi jäsenvaltiot myös toteuttamaan toimenpiteitä veropetosten ja veronkierron estämiseksi.

Lisäksi yhteisen järjestelmän moitteetonta toimintaa haittaavien väärinkäytösten riskin pienentämiseksi ehdotetaan, että direktiivissä säädetään monenlaisista yksityiskohdista. Ehdotus

sisältääkin yleisen väärinkäytösten vastaisen säännön, joka perustuu aggressiivisesta verosuunnittelusta 6. joulukuuta 2012 annettuun komission suositukseen¹⁵ sisältyvään vastaavaan lausekkeeseen, ja säännöksen, joka perustuu samoihin periaatteisiin mutta jossa käsitellään talletustodistuksiin ja vastaaviin arvopapereihin liittyviä erityisongelmia.

Jotta vältettäisiin erilaisista veronkantomenetelmistä aiheutuvat vaikeudet veron kantamisessa ja niiden noudattamisesta aiheutuvat tarpeettomat kustannukset, osallistuvien jäsenvaltioiden olisi noudatettava finanssitransaktioveron kantamisessa tarvittavissa määrin yhdenmukaisia menetelmiä. Yhdenmukaisten menetelmien käyttö edistäisi niin ikään kaikkien veronmaksajien yhdenmukaista kohtelua. Sen vuoksi ehdotetussa direktiivissä annetaan komissiolle valtuudet toteuttaa tarvittavat täytäntöönpanotoimenpiteet.

Verohallinnon helpottamiseksi osallistuvat jäsenvaltiot voisivat ottaa käyttöön kansalliset (julkisesti saatavilla olevat) rekisterit finanssitransaktioveroyksikköjä varten. Käytännössä ne voisivat käyttää olemassa olevia koodeja, esimerkiksi BIC-tunnuksia (Business Identification Codes, BIC/ISO 9362) niin finanssilaitosten kuin muiden kuin finanssilaitosten osalta, CFI-tunnuksia (Classification of Financial Instruments, CFI/ISO 10962) rahoitusvälineiden osalta ja MIC-tunnuksia (Market Identifier Code, MIC/ISO 10383) eri markkinoiden osalta.

Sen lisäksi, että yhdenmukaisten verokantomenetelmien määrittelemisestä on tarkoitus keskustella asianmukaisessa komiteassa, komissio voisi järjestää säännöllisiä asiantuntijatapaamisia, joissa osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa keskusteltaisiin direktiivin toiminnasta sen hyväksymisen jälkeen ja erityisesti keinoista varmistaa veron asianmukainen maksaminen ja veronmaksun tarkistaminen sekä veropetoksiin, veronkieroon ja väärinkäytöksiin liittyvistä avoimista kysymyksistä.

Direktiiviluonnoksessa ei käsitellä hallinnollista yhteistyötä koskevia kysymyksiä, jotka kuuluvat verojen arviointiin ja perintään liittyvien olemassa olevien välineiden soveltamisalaan. Näistä välineistä säädetään erityisesti hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta 15. helmikuuta 2011 annetussa neuvoston direktiivissä 2011/16/EU¹⁶ (jota sovelletaan 1. tammikuuta 2013 alkaen) ja keskinäisestä avunannosta veroihin, maksuihin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien saatavien perinnässä 16. maaliskuuta 2010 annetussa neuvoston direktiivissä 2010/24/EY¹⁷ (jota sovelletaan 1. tammikuuta 2012 alkaen). Ehdotetussa direktiivissä ei lisätä mitään kyseisiin välineisiin eikä kavenneta niiden soveltamisalaa. Niitä sovelletaan edelleen kaikenlaisiin jäsenvaltioiden kantamiin tai niiden puolesta kannettuihin veroihin¹⁸. Tämä kattaa kaikkien muiden tällä tavoin kannettujen verojen tavoin myös finanssitransaktioveron. Näitä välineitä sovelletaan kaikkiin jäsenvaltioihin, ja niiden olisi annettava apua kyseisten välineiden rajoitusten ja ehtojen mukaisesti. Muihin tässä yhteydessä merkityksellisiin välineisiin sisältyy OECD:n ja Euroopan neuvoston monenvälinen yleissopimus veroasioissa annettavasta keskinäisestä virka-avusta (OECD - Council of Europe Multilateral Convention on Mutual Administrative Assistance in Tax Matters)¹⁹.

¹⁵ EUVL L 338, 12.12.2012, s. 41.

¹⁶ EUVL L 64, 11.3.2011, s. 1.

¹⁷ EUVL L 84, 31.3.2010, s. 1.

¹⁸ Lukuun ottamatta direktiiviin 2011/16/EU liittyviä tiettyjä poikkeuksia, joilla ei ole merkitystä tässä tapauksessa.

¹⁹

<http://www.oecdilibrary.org/docserver/download/fulltext/2311331e.pdf?expires=1309623132&id=id&accname=ocid194935&checksum=37A9732331E7939B3EE154BB7EC53C41>

Edellä kuvaillut säännöt yhdistettyinä finanssitransaktioveron perustana olevaan käsitteelliseen lähestymistapaan (laaja soveltamisala, väljästi määritelty kotipaikkaperiaate, ei poikkeuksia) mahdollistavat veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten minimoinnin.

3.3.5. V luku (Loppusäännökset)

Tämän ehdotuksen yhdenmukaistamistavoitteen vuoksi osallistuvilla jäsenvaltioilla ei pitäisi olla mahdollisuutta pitää voimassa tai ottaa käyttöön muita finanssitransaktioista kannettavia veroja kuin ehdotetun direktiivin mukainen ja siinä määritelty finanssitransaktiovero tai arvonlisävero. Arvonlisäveron osalta olisi sovellettava edelleen yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28. marraskuuta 2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY²⁰ 137 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyä verotuksen valitsemista koskevaa oikeutta. Muut verot, kuten vakuutusmaksuista kannettavat verot ja finanssitransaktioiden rekisteröintimaksut, ovat epäilemättä luonteeltaan erilaisia, jos niissä on kyse todellisesta kustannusten korvaamisesta tai tarjotusta palvelusta maksetusta vastikkeesta. Tämä ehdotus ei sen vuoksi vaikuta kyseisiin veroihin ja maksuihin.

Ehdotuksen mukaan osallistuvien jäsenvaltioiden olisi toimitettava ehdotetun direktiivin kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista koskevat kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle. Tämän osalta ei ehdoteta minkäänlaisten selittävien asiakirjojen toimittamista ottaen huomioon ehdotukseen sisältyvien artiklojen rajallinen määrä ja jäsenvaltioille ehdotuksesta johtuvat velvoitteet.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Alustavien tuloarvioiden mukaan vuotuiset verotulot olisivat voineet olla markkinareaktioista riippuen 30–35 miljardia euroa kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa, jos EU:n 27:ää jäsenvaltiota alun perin koskenutta ehdotusta olisi sovellettu 11:een EU:n jäsenvaltioon. Kun huomioon otetaan alkuperäiseen ehdotukseen tehtyjen muutosten – eli i) yhteissijoitusyritysten ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen osakkeiden ja osuuksien liikkeeseenlaskua ei katsota enää ensimarkkinoilla toteutettavaksi transaktioksi ja ii) alun perin määriteltyjä kotipaikkaperiaatteeseen liittyviä toimintojen siirtämisen ehkäiseviä säännöksiä on lujitettu täydentämällä niitä liikkeeseenlaskuperiaatteella – nettovaikutukset, vuotuiset verotulot voisivat olla alustavien arvioiden mukaan 31 miljardia euron luokkaa.

Euroopan unionin omien varojen järjestelmästä 29. kesäkuuta 2011 annetussa neuvoston päätöstä koskevassa komission ehdotuksessa²¹, sellaisena kuin se on muutettuna 9. marraskuuta 2011²², vahvistettiin, että osa finanssitransaktioveroon perustuvista tuloista otetaan EU:n talousarvioon omina varoina. Tämä tarkoittaisi sitä, että osallistuvien jäsenvaltioiden BKTL-perusteisten omien varojen osuus supistuisi vastaavasti.

Helmikuun 7. ja 8. päivänä 2013 kokoontunut Eurooppa-neuvosto kehotti osallistuvia jäsenvaltioita tarkastelemaan, voisiko finanssitransaktioverosta tulla perusta uudelle omien varojen lähteelle EU:n talousarvioon.

²⁰ EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1.

²¹ KOM(2011) 510 lopullinen.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/proposal_council_own_resources_en.pdf

²² KOM(2011) 739 lopullinen.

http://ec.europa.eu/budget/library/biblio/documents/fin_fw1420/COM_2011_0739_EN.pdf

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

tiivimmän yhteistyön toteuttamisesta finanssitransaktioveron alalla

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 113 artiklan,

ottaa huomioon luvan antamisesta tiiviimpään yhteistyöhön finanssitransaktioveron alalla 22 päivänä tammikuuta 2013 annetun neuvoston päätöksen 2013/52/EU¹,

ottaa huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon²,

ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon³,

noudattaa erityistä lainsäätämisyjärjestystä,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Komissio pani vuonna 2011 merkille, että kaikilla tasoilla käytiin keskustelua finanssialan uusista veroista. Keskustelun taustalla on halu varmistaa finanssialan osallistuminen kohtuullisella ja tuntuvalle osuudella kriisin kustannusten kattamiseen sekä se, että finanssialaa verotetaan tasapuolisesti suhteessa muihin aloihin, kannustaa finanssilaitoksia olemaan harjoittamatta toimintaa, johon liittyy liian suuria riskejä, täydentää tulevien kriisien välttämiseen tähtääviä sääntelytoimenpiteitä sekä kerätä lisätuloja yleisiin talousarvioihin tai erityisiin toimenpidepoliittisiin tarkoituksiin.
- (2) Neuvosto antoi päätöksellä 2013/52/EU Belgialle, Saksalle, Virolle, Kreikalle, Espanjalle, Ranskalle, Italialle, Itävalle, Portugalille, Slovenialle ja Slovakialle, jäljempänä 'osallistuvat jäsenvaltiot', luvan tiiviimpään yhteistyöhön finanssitransaktioveron alalla.
- (3) Jotta voidaan estää vääristymät, joita aiheutuu osallistuvien jäsenvaltioiden yksipuolisesti toteuttamista toimenpiteistä ottaen huomioon, että asianomaisista finanssitransaktioista valtaosa on sellaisia, joiden liikkuvuus on erittäin suuri, ja parantaa sitä kautta sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa, on tärkeää, että osallistuvissa jäsenvaltioissa

¹ EUVL L 22, 25.1.2013, s. 11.

² EUVL C..., ..., s. .

³ EUVL C ..., ..., s. ...

kannettavan finanssitransaktioveron perusominaisuudet yhdenmukaistetaan unionin tasolla. Samalla olisi pyrittävä välttämään kannustimet verokeinotteluun osallistuvien jäsenvaltioiden välillä ja finanssimarkkinoiden väliset vääristymät kyseisissä valtioissa sekä mahdollisuudet kaksinkertaiseen verotukseen tai verottamatta jättämiseen.

- (4) Sisämarkkinoiden toiminnan parantaminen ja erityisesti vääristymien välttäminen osallistuvien jäsenvaltioiden välillä edellyttää, että finanssitransaktioveroa sovelletaan väljästi määritettyyn joukkoon finanssilaitoksia ja -transaktioita, kauppaan, jota käydään laajalla valikoimalla rahoitusvälineitä, mukaan lukien strukturoidut tuotteet sekä jäsennellyillä markkinoilla että pörssin ulkopuolella, ja myös kaikkien johdannaissopimusten tekemiseen ja kyseisten toimien olennaisiin muutoksiin.
- (5) Periaatteessa kukin yhden tai useamman rahoitusvälineen sovittu siirto liittyy tiettyyn transaktioon, josta olisi puolestaan kannettava transaktioveroa sovitun siirron vuoksi. Koska rahoitusvälineiden vaihto johtaa kahteen tällaiseen siirtoon, kunkin tällaisen vaihdon olisi veronkierron välttämiseksi katsottava johtavan kahteen transaktioon. Rahoitusväline annetaan tietyn henkilön käyttöön tietyksi ajaksi takaisinosto- ja takaisinmyyntisopimuksilla sekä arvopapereiden lainaksi antamista tai lainaksi ottamista koskevilla sopimuksilla. Kaikkien tällaisten sopimusten ja niihin tehtävän olennaisen muutoksen olisi sen vuoksi katsottava johtavan ainoastaan yhteen transaktioon.
- (6) Finanssimarkkinoiden tehokkaan ja avoimen toiminnan ja julkisen velan hoidon ylläpitämiseksi tietyt yksiköt on tarpeen jättää finanssitransaktioveron soveltamisalan ulkopuolelle siltä osin kuin ne hoitavat tehtäviä, joita ei sinänsä katsota kaupankäyntitoiminnaksi vaan jotka ennemminkin helpottavat kaupankäyntiä tai suojaavat julkisen velan hoitoa. Yksiköihin, jotka suljetaan soveltamisalan ulkopuolelle erityisesti siksi, että niillä on keskeinen asema finanssimarkkinoiden toiminnassa tai julkisen velan hoidossa, olisi sovellettava sääntöjä, joilla varmistetaan veron asianmukainen maksaminen veroviranomaisille ja veronmaksun tarkistaminen.
- (7) Finanssitransaktioveron kantaminen ei saisi vaikuttaa kielteisesti finanssilaitosten ja valtioiden jälleenrahoitusmahdollisuuksiin eikä yleiseen rahapolitiikkaan. Sen vuoksi Euroopan keskuspankin, Euroopan rahoitusvakaussäädösten, Euroopan vakaussäädösten, Euroopan unionin silloin, kun se hoitaa varojensa, maksutaseiden ja vastaavien toimintojen hoitoon liittyvää tehtäväänsä, ja jäsenvaltioiden keskuspankkien kanssa suoritettavista transaktioista ei pitäisi kantaa finanssitransaktioveroa.
- (8) Lukuun ottamatta johdannaissopimusten tekemistä tai niiden olennaista muuttamista kaupankäynti ensimarkkinoilla sekä kansalaisten ja yritysten kannalta merkitykselliset transaktiot, kuten vakuutus sopimusten tekeminen, kiinnitysluotot, kulutusluotot tai maksupalvelut, olisi jätettävä finanssitransaktioveron soveltamisalan ulkopuolelle, jotta kyseisellä verolla ei haitata yritysten ja valtioiden pääomanhankintaa ja jotta vältettäisiin sen vaikutukset kotitalouksiin.
- (9) Pääoman hankinnasta suoritettavista välillisistä veroista 12 päivänä helmikuuta 2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/7/EY⁴ säännöksiä sovelletaan edelleen täysimääräisesti. Mainitun direktiivin 5 artiklan 1 kohdan e alakohta ja 2 kohta ovat olennaisia tämän direktiivin soveltamisalalla ja kieltävät kaikenlaisten verojen kantamisen direktiivin säännöksissä tarkoitetuista transaktioista, jollei mainitun direktiivin 6 artiklan 1 kohdan a

⁴ EUVL L 46, 21.2.2008, s. 11.

alakohdassa toisin säädetä. Transaktioista, joiden osalta direktiivissä 2008/7/EY kielletään tai voitaisiin kieltää verojen kantaminen, ei pitäisi sen vuoksi kantaa finanssitransaktioveroa. Riippumatta siitä, missä määrin direktiivissä 2008/7/EY kielletään yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten osakkeiden ja osuuksien liikkeeseenlaskun verottaminen, verotuksen neutraliteettiin liittyvät näkökohdat edellyttävät, että kaikkien tällaisten yritysten liikkeeseenlaskuja kohdellaan samalla tavalla. Tällä tavoin liikkeeseenlaskettujen osakkeiden ja osuuksien lunastus ei ole kuitenkaan ensimarkkinoilla toteutettava transaktio, minkä vuoksi sitä olisi verotettava.

- (10) Verovelan syntyminen ja veron peruste olisi yhdenmukaistettava, jotta voidaan välttää vääristymät sisämarkkinoilla.
- (11) Verovelan syntymishetkeä ei pitäisi viivästyttää perusteettomasti, ja sen pitäisi ajoittua hetkeen, jona finanssitransaktio tapahtuu.
- (12) Jotta veron peruste voitaisiin määrittää mahdollisimman helposti yrityksille ja verohallinnolle aiheutuvien kustannusten rajoittamiseksi, muissa kuin johdannaissopimuksiin liittyvissä finanssitransaktioissa olisi viitattava yleensä transaktion yhteydessä myönnettyyn vastikkeeseen. Jos vastiketta ei myönnetä tai vastike myönnetään markkinahintaa alhaisempana, markkinahinnan olisi katsottava ilmentävän oikeassa suhteessa transaktion arvoa. Samoin laskennan helpottamiseen liittyvistä syistä olisi käytettävä sopimuksessa tarkoitettua nimellismäärää, jos johdannaissopimuksia ostetaan/myydään, siirretään, vaihdetaan ja tehdään tai jos näitä toimia muutetaan olennaisesti.
- (13) Yhdenvertaisen kohtelun varmistamiseksi kuhunkin transaktioryhmään, toisin sanoen yhtäältä muilla rahoitusvälineillä kuin johdannaisilla käytävään kauppaan ja kyseisiin toimiin tehtävään olennaiseen muutokseen ja toisaalta johdannaissopimusten ostoon/myyntiin, siirtoon, vaihtoon ja tekemiseen sekä näihin toimiin tehtävään olennaiseen muutokseen, olisi sovellettava samaa verokantaa.
- (14) Jotta verotus voidaan kohdistaa kansalaisten sijaan finanssialaan itseensä ja koska finanssilaitokset suorittavat valtaosan transaktioista finanssimarkkinoilla, veroa olisi sovellettava kyseisiin laitoksiin riippumatta siitä, käyvätkö ne kauppa omissa vai muiden henkilöiden nimissä ja omaan vai muiden henkilöiden lukuun.
- (15) Koska finanssitransaktiot ovat erittäin liikkuvaisia ja jotta voidaan helpottaa mahdollisen veronkierron torjumista, finanssitransaktioveroa olisi sovellettava kotipaikkaperiaatteen perusteella. Jotta transaktioiden siirtämisriski olisi mahdollisimman pieni ja samalla ”sijoittautumiseen” voitaisiin soveltamisen helpottamiseksi edelleen viitata yhdellä ainoalla viitteellä, mainittua periaatetta olisi täydennettävä liikkeeseenlaskuperiaatteella. Sen vuoksi tietyillä rahoitusvälineillä toteutettavissa transaktioissa niihin osallistuvien henkilöiden olisi katsottava sijoittautuneen siihen osallistuvaan jäsenvaltioon, jossa väline on laskettu liikkeeseen.
- (16) Vähimmäisverokannat olisi asetettava riittävän korkealle tasolle yhteiselle finanssitransaktioverolle asetetun yhdenmukaistamistavoitteen saavuttamiseksi. Niiden olisi kuitenkin samalla oltava riittävän matalia, jotta siirtämisriskit olisivat mahdollisimman pienet.
- (17) Olisi vältettävä saman transaktion eri osapuolten verottaminen useaan kertaan. Jos finanssilaitos toimii toisen finanssilaitoksen nimissä tai lukuun, vain kyseisen toisen finanssilaitoksen olisi sen vuoksi maksettava finanssitransaktiovero.

- (18) Jotta finanssitransaktiovero kannettaisiin asianmukaisesti ja ajallaan, osallistuvat jäsenvaltiot olisi velvoitettava toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet.
- (19) Veropetosten ja veronkierron estämiseksi osallistuvat jäsenvaltiot olisi velvoitettava toteuttamaan asianmukaisia toimenpiteitä.
- (20) Keinotekoisin järjestelmiin perustuvan veronkierron ja niihin liittyvien väärinkäytösten estämiseksi on tarpeen säätää yleisestä väärinkäytösten vastaisesta säännöstä. Talletustodistuksiin ja vastaaviin arvopapereihin liittyvien erityisongelmien ratkaisemiseksi olisi myös säädettävät samoihin periaatteisiin perustuvasta erityissäännöstä.
- (21) Jotta voidaan antaa yksityiskohtaisempia sääntöjä tietyillä teknisillä aloilla, kun kyseessä ovat rekisteröinti-, kirjanpito- ja ilmoitusvelvoitteet sekä muut velvoitteet, joiden tarkoituksena on varmistaa, että veroviranomaisille maksettava finanssitransaktioverovelka maksetaan tosiasiallisesti, ja jotta näitä sääntöjä voidaan tarvittaessa mukauttaa hyvissä ajoin, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisia säädöksiä niiden toimenpiteiden määrittämisestä, jotka ovat tarpeen tätä tarkoitusta varten. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että neuvosto saa tarvittavat asiakirjat hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (22) Jotta voidaan varmistaa tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano kannettaessa veroa osallistuvissa jäsenvaltioissa, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa. Tätä valtaa olisi käytettävä yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011⁵ mukaisesti.
- (23) Koska markkinatoimijat tarvitsevat jonkin verran aikaa uusiin sääntöihin mukautumista varten, olisi säädettävä kohtuullisesta määräajasta tämän direktiivin noudattamisen edellyttämien kansallisten sääntöjen vahvistamisen ja niiden soveltamisen välillä.
- (24) Koska osallistuvat jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta, joka on finanssitransaktioveron olennaisten piirteiden yhdenmukaistaminen kyseisissä jäsenvaltioissa unionin tasolla, vaan se voidaan sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan parantamisen vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi,

⁵ EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.

I luku

Kohde ja määritelmät

1 artikla

Kohde

1. Tällä direktiivillä toteutetaan päätöksellä 2013/52/EU sallittu tiiviimpi yhteistyö säätämällä yhdenmukaistetusta finanssitransaktioverosta.
2. Osallistuvien jäsenvaltioiden on kannettava finanssitransaktioveroa tämän direktiivin mukaisesti.

2 artikla

Määritelmät

1. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:
 - 1) 'osallistuvalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, joka osallistuu hetkellä, jona tämän direktiivin mukainen finanssitransaktioverosaatava syntyy, tiiviimpään yhteistyöhön finanssitransaktioveron alalla päätöksen 2013/52/EU nojalla tai Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 331 artiklan 1 kohdan toisen tai kolmannen alakohdan mukaisesti annettavan päätöksen nojalla;
 - 2) 'finanssitransaktiolla' mitä tahansa seuraavista:
 - a) rahoitusvälineiden ostoa ja myyntiä ennen nettoutusta tai selvitystä;
 - b) rahoitusvälineen omistajan hallintaoikeuden siirtoa ryhmän yksiköiden välillä ja mitä tahansa vastaavaa toimintoa, joka kattaa rahoitusvälineeseen liittyvän riskin siirron, tapauksissa, jotka jäävät a alakohdan soveltamisalan ulkopuolelle;
 - c) johdannaisopimusten tekemistä ennen nettoutusta tai selvitystä;
 - d) rahoitusvälineiden vaihtoa;
 - e) takaisinostosopimusta, takaisinmyyntisopimusta sekä arvopapereiden lainaksi antamista ja lainaksi ottamista koskevaa sopimusta;
 - 3) 'rahoitusvälineillä' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY⁶ liitteessä I olevassa C osassa määriteltyjä rahoitusvälineitä ja strukturoituja tuotteita;
 - 4) 'johdannaisopimuksella' direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevan C osan 4–10 kohdassa tarkoitettua rahoitusvälinettä, sellaisena kuin se on pantu täytäntöön asetuksen (EY) N:o 1287/2006⁷ 38 ja 39 artiklalla;

⁶ EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1.

- 5) 'takaisinostosopimuksella' ja 'takaisinmyyntisopimuksella' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/49/EY⁸ 3 artiklan 1 kohdan m alakohdassa määriteltyä sopimusta;
- 6) 'arvopapereiden lainaksi antamista koskevalla sopimuksella' ja 'arvopapereiden lainaksi ottamista koskevalla sopimuksella' direktiivin 2006/49/EY 3 artiklassa tarkoitettua sopimusta;
- 7) 'strukturoidulla tuotteella' kaupattavia arvopapereita tai muita Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/48/EY⁹ 4 artiklan 36 kohdassa tarkoitettua arvopaperistamista tai sellaisten vastaavien transaktioiden kautta, jotka kattavat muiden riskien kuin luottoriskin siirron, tarjottavia rahoitusvälineitä;
- 8) 'finanssilaitoksella' mitä tahansa seuraavista:
- a) direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa tarkoitettua sijoituspalveluyritystä;
 - b) direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 14 alakohdassa määriteltyjä säänneltyjä markkinoita ja mitä tahansa muuta järjestäytynyttä kauppapaikkaa tai kaupankäyntijärjestelmää;
 - c) direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 1 kohdassa määriteltyä luottolaitosta;
 - d) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY¹⁰ 13 artiklassa määriteltyä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritystä;
 - e) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY¹¹ 1 artiklan 2 kohdassa määriteltyä siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavaa yritystä (yhteissijoitusyritystä) ja direktiivin 2009/65/EY 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyä rahastoyhtiötä;
 - f) eläkerahastoa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/41/EY¹² 6 artiklan a alakohdassa määriteltyä ammatillista lisäeläkettä tarjoavaa laitosta sekä tällaisen rahaston tai laitoksen omaisuudenhoitajaa;
 - g) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU¹³ 4 artiklassa määriteltyä vaihtoehtoista sijoitusrahastoa ja vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajaa;
 - h) direktiivin 2006/48/EY 4 artiklan 44 kohdassa määriteltyä arvopaperistamista varten perustettua erillisyyhtiötä;
 - i) direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 26 kohdassa määriteltyä erillisyyhtiötä;

⁷ EUVL L 241, 2.9.2006, s. 1.

⁸ EUVL L 177, 30.6.2006, s. 201.

⁹ EUVL L 177, 30.6.2006, s. 1.

¹⁰ EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1.

¹¹ EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32.

¹² EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10.

¹³ EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1.

- j) mitä tahansa muuta yritystä, laitosta, elintä tai henkilöä, joka harjoittaa yhtä tai useampaa seuraavista toiminnoista, kun sen finanssitransaktioiden keskimääräinen vuotuinen arvo on yli 50 prosenttia sen keskimääräisestä vuotuisesta nettoliikevaihdosta kokonaisuudessaan, sellaisena kuin siihen viitataan neuvoston direktiivin 78/660/EY¹⁴ 28 artiklassa:
- i) direktiivin 2006/48/EY liitteessä I olevassa 1, 2, 3 ja 6 kohdassa tarkoitetut toiminnot;
 - ii) kaupankäynti omaan lukuun tai asiakkaiden lukuun tai nimissä millä tahansa rahoitusvälineellä;
 - iii) omistusyhteyksien hankinta yrityksissä;
 - iv) omistusyhteys rahoitusvälineissä tai niiden liikkeeseenlasku;
 - v) iv alakohdassa tarkoitettuihin toimintoihin liittyvien palveluiden tarjonta;
- 9) 'keskusvastapuolella' Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012¹⁵ 2 artiklan 1 kohdassa määriteltyä keskusvastapuolta;
- 10) 'nettoutuksella' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/26/EY¹⁶ 2 artiklan k alakohdassa määriteltyä nettoutusta;
- 11) 'direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevassa C osassa tarkoitettulla rahoitusvälineellä ja osallistuvan jäsenvaltion alueella liikkeeseen lasketuilla strukturoiduilla tuotteilla' sellaisen henkilön liikkeeseen laskemaa rahoitusvälinettä, jonka sääntömääräinen kotipaikka, tai luonnollisen henkilön tapauksessa jonka vakinainen asuinpaikka tai, jollei vakinaista asuinpaikkaa voida varmistaa, jonka tavanomainen asuinpaikka sijaitsee kyseisessä valtiossa;
- 12) 'nimellismäärällä' perustana olevaa nimellismäärää, jota käytetään tiettyä johdannais sopimusta koskevien maksujen laskennassa.
2. Kunkin 1 kohdan 2 alakohdan a, b, c ja e alakohdassa tarkoitetun toimen on katsottava johtavan yhteen finanssitransaktioon. Kunkin mainitun kohdan d alakohdassa tarkoitetun vaihdon on katsottava johtavan kahteen finanssitransaktioon. Kunkin 1 kohdan 2 alakohdan a–e alakohdassa tarkoitetun toimen olennaisen muutoksen on katsottava olevan samantyyppinen uusi toimi kuin alkuperäinen toimi. Muutoksen katsotaan olevan olennainen erityisesti silloin, kun siihen sisältyy vähintään yhden osapuolen korvaaminen, kun toimen kohde tai soveltamisala, sen ajallinen soveltamisala mukaan lukien, tai sovittu vastike muuttuu tai kun alkuperäinen toimi olisi johtanut suurempaan veroon, jos se olisi toteutettu muutetussa muodossaan.
3. Edellä 1 kohdan 8 alakohdan j alakohtaa sovellettaessa

¹⁴ EYVL L 222, 14.8.1978, s. 11.

¹⁵ EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1.

¹⁶ EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45.

- a) mainitussa alakohdassa tarkoitettu keskimääräinen vuotuinen arvo on laskettava joko kolmen edellisen vuoden ajalta, tai jos edellisen toiminnan kesto on lyhyempi, kyseiseltä lyhyemmältä ajalta;
- b) kunkin 6 artiklassa tarkoitetun transaktion arvo on mainitussa artiklassa määritelty veron peruste;
- c) kunkin 7 artiklassa tarkoitetun transaktion arvo on 10 prosenttia mainitussa artiklassa määritellystä veron perusteesta;
- d) kun finanssitransaktioiden keskimääräinen vuotuinen arvo ei kahtena peräkkäisenä kalenterivuonna ole yli 50 prosenttia keskimääräisestä vuotuisesta nettoliikevaihdosta kokonaisuudessaan, sellaisena kuin se määritellään neuvoston direktiivin 78/660/ETY 28 artiklassa, kyseisen yrityksen, laitoksen, elimen tai henkilön pyynnöstä voidaan katsoa, ettei se ole tai ettei se enää ole finanssilaitos.

II luku

Yhteisen finanssitransaktioverojärjestelmän soveltamisala

3 artikla Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä on sovellettava kaikkiin finanssitransaktioihin edellyttäen, että vähintään yksi transaktion osapuolista on sijoittautunut jonkin osallistuvan jäsenvaltion alueelle ja transaktion osapuolena on jonkin osallistuvan jäsenvaltion alueelle sijoittautunut finanssilaitos, joka toimii joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä.
2. Tätä direktiiviä ei sovelleta, lukuun ottamatta 10 artiklan 3 ja 4 kohtaa sekä 11 artiklan 1–4 kohtaa, seuraaviin yksiköihin:
 - a) keskusvastapuolet, kun ne hoitavat keskusvastapuolen tehtävää;
 - b) arvopaperikeskukset ja kansainväliset arvopaperikeskukset, kun ne hoitavat arvopaperikeskuksen tai kansainvälisen arvopaperikeskuksen tehtävää;
 - c) jäsenvaltiot, mukaan lukien julkisyhteisöt, joille on annettu tehtäväksi julkisen velan hoito, kun ne hoitavat tätä tehtävää.
3. Jos yksikkö ei ole verotettavissa 2 kohdan nojalla, tämä ei saa estää sen vastapuolen verotettavuutta.
4. Tätä direktiiviä ei sovelleta seuraaviin transaktioihin:
 - a) komission asetuksen (EY) N:o 1287/2006 5 artiklan c alakohdassa tarkoitetut transaktiot, jotka toteutetaan ensimarkkinoilla, mukaan lukien rahoitusvälineiden merkintä ja sen jälkeinen jakaminen niiden liikkeeseenlaskun yhteydessä;
 - b) transaktiot jäsenvaltioiden keskuspankkien kanssa;
 - c) transaktiot Euroopan keskuspankin kanssa;

- d) transaktiot Euroopan rahoitusvakausvälineen ja Euroopan vakausmekanismin kanssa, transaktiot Euroopan unionin kanssa, kun ne liittyvät SEUT-sopimuksen 143 artiklan mukaisesti myönnettyyn rahoitusapuun ja SEUT-sopimuksen 122 artiklan 2 kohdan mukaisesti myönnettyyn rahoitusapuun, sekä transaktiot Euroopan unionin ja Euroopan atomienergiayhteisön kanssa, kun ne liittyvät niiden varojen hoitoon;
- e) transaktiot Euroopan unionin, Euroopan atomienergiayhteisön, Euroopan investointipankin ja sellaisten Euroopan unionin tai Euroopan atomienergiayhteisön perustamien elinten kanssa, joihin sovelletaan pöytäkirjaa Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista, mainitun pöytäkirjan ja sen täytäntöönpanosta tehtyjen päätoimipaikkaa koskevien sopimusten ja kaikkien muiden sopimusten rajoituksin ja edellytyksin, sanotun kuitenkin rajoittamatta c ja d alakohdan soveltamista;
- f) transaktiot muiden kuin c, d ja e alakohdassa tarkoitettujen kansainvälisten järjestöjen tai elinten kanssa edellyttäen, että vastaanottavan valtion viranomaiset ovat tunnustaneet kyseiset järjestöt tai elimet, mainittujen elinten perustamisesta tehtyjen kansainvälisten yleissopimusten tai päätoimipaikkaa koskevien sopimusten rajoituksin ja edellytyksin;
- g) transaktiot, jotka muodostavat osan neuvoston direktiivin 2008/7/EY¹⁷ 4 artiklassa tarkoitettuja rakenneuudistustoimia.

4 artikla *Sijoittautuminen*

1. Tätä direktiiviä sovellettaessa finanssilaitoksen on katsottava sijoittautuneen osallistuvan jäsenvaltion alueelle, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:
 - a) se on saanut kyseisen jäsenvaltion viranomaisilta luvan toimia finanssilaitoksena luvan kattamien transaktioiden osalta;
 - b) se on saanut luvan tai sillä on muuten oikeus toimia ulkomailta käsin finanssilaitoksena kyseisen jäsenvaltion alueella luvan tai oikeuden kattamisen transaktioiden osalta;
 - c) sen sääntömääräinen kotipaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa;
 - d) sen vakinainen asuinpaikka tai, jollei vakinaista asuinpaikkaa voida varmistaa, sen tavanomainen asuinpaikka sijaitsee kyseisessä jäsenvaltiossa;
 - e) sillä on sivukonttori kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisen sivukonttorin suorittamien transaktioiden osalta;
 - f) se on finanssitransaktion osapuolena joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä yhdessä kyseiseen jäsenvaltioon a, b, c, d tai e alakohdan nojalla sijoittautuneen toisen finanssilaitoksen kanssa tai sellaisen osapuolen kanssa, joka on sijoittautunut kyseisen jäsenvaltion alueelle mutta joka ei ole finanssilaitos;

¹⁷ EUVL L 46, 21.2.2008, s. 11.

- g) se on sellaisen finanssitransaktion osapuolena joko omaan tai toisen henkilön lukuun taikka transaktion osapuolen nimissä, joka koskee jotakin direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevassa C osassa tarkoitettua rahoitusvälinettä tai kyseisen jäsenvaltion alueella liikkeeseen laskettua strukturoitua tuotetta, lukuun ottamatta mainitun osan 4–10 kohdassa tarkoitettuja välineitä, joilla ei ole järjestäytynyttä kaupankäyntijärjestelmää.
2. Henkilön, joka ei ole finanssilaitos, on katsottava sijoittautuneen osallistuvaan jäsenvaltioon, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:
- a) sen sääntömääräinen kotipaikka, tai luonnollisen henkilön tapauksessa sen vakinainen asuinpaikka tai, jollei vakinaista asuinpaikkaa voida varmistaa, sen tavanomainen asuinpaikka sijaitsee kyseisessä valtiossa;
- b) sillä on sivukonttori kyseisessä valtiossa kyseisen sivukonttorin suorittamien finanssitransaktioiden osalta;
- b) se on sellaisen finanssitransaktion osapuolena, joka koskee jotakin direktiivin 2004/39/EY liitteessä I olevassa C osassa tarkoitettua rahoitusvälinettä tai kyseisen jäsenvaltion alueella liikkeeseen laskettua strukturoitua tuotetta, lukuun ottamatta mainitun osan 4–10 kohdassa tarkoitettuja välineitä, joilla ei ole järjestäytynyttä kaupankäyntijärjestelmää.
3. Sen estämättä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, finanssilaitoksen tai henkilön, joka ei ole finanssilaitos, ei saa katsoa olevan sijoittautunut jäsenvaltioon mainituissa kohdissa tarkoitettulla tavalla, jos henkilö, joka on velvollinen maksaa finanssitransaktioveron, esittää todisteet siitä, ettei transaktion taloudellinen sisältö ole kytköksissä minkään osallistuvan jäsenvaltion alueeseen.
4. Jos 1 ja 2 kohdassa luetelluista edellytyksistä täyttyy useampi kuin yksi edellytys, ensimmäisen edellytyksen on oltava luettelon alusta alenevassa järjestyksessä alkaen merkityksellinen sijoittautumispaikkana olevan osallistuvan jäsenvaltion määrittämisessä.

III luku

Yhteisen finanssitransaktioveron syntyminen, veron peruste ja verokannat

5 artikla

Finanssitransaktioveron syntyminen

1. Kutakin finanssitransaktiota koskevan finanssitransaktioverovelan on katsottava syntyvän hetkellä, jona transaktio tapahtuu.
2. Finanssitransaktion myöhempi peruutus tai oikaisu ei saa vaikuttaa verovelan syntymiseen, lukuun ottamatta tapauksia, joissa on kyse virheistä.

6 artikla

Finanssitransaktioveron peruste muissa kuin johdannaissopimuksiin liittyvissä finanssitransaktioissa

1. Muissa kuin 2 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan c alakohdassa ja johdannaissopimusten osalta 2 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan a, b ja d alakohdassa tarkoitetuissa finanssitransaktioissa veron perusteeksi on katsottava kaikki se, mikä muodostaa vastikkeen, joka maksetaan tai ollaan velkaa vastapuolelta tai kolmannelta osapuolelta suoritetusta siirrosta.
2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kyseisessä kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa veron perusteen on oltava finanssitransaktioverovelan syntymisen aikaan määritetty markkinahinta,
 - a) jos vastike on alhaisempi kuin markkinahinta;
 - b) jos on kyse 2 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan b alakohdassa tarkoitetuista tapauksista.
3. Sovellettaessa 2 kohtaa markkinahinta on koko summa, joka olisi maksettu vastikkeena kyseisestä rahoitusvälineestä tavanomaisin markkinaehdoin suoritettussa transaktiossa.

7 artikla

Veron peruste johdannaissopimuksiin liittyvissä finanssitransaktioissa

Edellä 2 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan c alakohdassa ja johdannaissopimusten osalta 2 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan a, b ja d alakohdassa tarkoitetuissa finanssitransaktioissa finanssitransaktioveron perusteen on oltava johdannaissopimuksessa tarkoitettu nimellismäärä finanssitransaktion suorituksen aikaan.

Jos yksilöityjä nimellismääriä on useampia kuin yksi, veron perusteen määrittämisessä on käytettävä suurinta määrää.

8 artikla

Veron perustetta koskevat yhteiset säännökset

Sovellettaessa 6 ja 7 artiklaa, jos veron perusteen määrittämisessä merkityksellinen arvo ilmaistaan kokonaan tai osittain muuna kuin verottavan osallistuvan jäsenvaltion valuuttana, sovellettava muuntokurssi on finanssitransaktioverovelan syntymishetkellä viimeisin kyseisen osallistuvan jäsenvaltion edustavimmilla valuuttamarkkinoilla kirjattu myyntikurssi tai kurssi, joka määritetään mainittujen markkinoiden perusteella kyseisen jäsenvaltion vahvistamien sääntöjen mukaisesti.

9 artikla

Verokantojen soveltaminen, rakenne ja taso

1. Osallistuvien jäsenvaltioiden on sovellettava verovelan syntymisen aikaan voimassa olevia finanssitransaktioverokantoja.
2. Kunkin osallistuvan jäsenvaltion on vahvistettava verokannat prosentuaalisena osuutena veron perusteesta.

Kyseisten verokantojen on oltava vähintään

- a) 0,1 prosenttia 6 artiklassa tarkoitettujen finanssitransaktioiden osalta;
 - b) 0,01 prosenttia 7 artiklassa tarkoitettujen finanssitransaktioiden osalta.
3. Osallistuvien jäsenvaltioiden on sovellettava samaa verokantaa kaikkiin finanssitransaktioihin, jotka kuuluvat samaan ryhmään 2 kohdan a ja b alakohdan nojalla.

IV luku

Yhteisen finanssitransaktioveron maksaminen, siihen liittyvät velvoitteet sekä veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten estäminen

10 artikla

Henkilö, joka on velvollinen maksamaan finanssitransaktioveron veroviranomaisille

1. Kunkin finanssilaitoksen, joka täyttää jonkin seuraavista edellytyksistä, on maksettava jokaisesta finanssitransaktiosta finanssitransaktiovero:
- a) se on transaktion osapuoli, joka toimii joko omaan tai toisen henkilön lukuun;
 - b) se toimii transaktion osapuolen nimissä;
 - c) transaktio on suoritettu sen lukuun.

Finanssitransaktiovero on maksettava sen osallistuvan jäsenvaltion veroviranomaisille, jonka alueelle finanssilaitoksen katsotaan sijoittautuneen.

2. Jos finanssilaitos toimii toisen finanssilaitoksen nimissä tai lukuun, vain kyseinen toinen finanssilaitos on velvollinen maksamaan finanssitransaktioveron.
3. Jos verovelkaa ei ole maksettu 11 artiklan 5 kohdassa vahvistetussa määräajassa, transaktion jokainen osapuoli, mukaan lukien muut henkilöt kuin finanssilaitokset, ovat yhdessä ja erikseen velvollisia maksamaan veron, jonka finanssilaitos on velvollinen maksamaan kyseisestä transaktiosta.
4. Osallistuvat jäsenvaltiot voivat säätää, että muut kuin tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitettut henkilöt, jotka ovat velvollisia maksamaan finanssitransaktioveron, on katsottava yhdessä ja erikseen verovelvollisiksi.

11 artikla

Säännökset, jotka liittyvät finanssitransaktioveron maksamiselle asetettuihin määräaikoihin, velvoitteisiin, joiden tarkoituksena on varmistaa veronmaksu, ja veronmaksun tarkistamiseen

1. Osallistuvien jäsenvaltioiden on säädettävä rekisteröinti-, kirjanpito- ja ilmoitusvelvoitteista sekä muista velvoitteista, joiden tarkoituksena on varmistaa, että finanssitransaktioverovelka maksetaan tosiasiallisesti veroviranomaisille.
2. Komissio voi antaa 16 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joissa määritetään toimenpiteet, jotka osallistuvien jäsenvaltioiden on toteutettava 1 kohdan nojalla.

3. Osallistuvien jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että jokainen henkilö, joka on velvollinen maksamaan finanssitransaktioveron, antaa veroviranomaisille veroilmoituksen, jossa on kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen yhden kuukauden aikana syntyneen finanssitransaktioverosaatavan määrän laskemiseksi, mukaan lukien kunkin verokannan mukaan verotettavien transaktioiden kokonaisarvo.

Finanssitransaktioveroa koskeva veroilmoitus on annettava sitä kuukautta seuraavan kuukauden kymmenenteen päivään mennessä, jona finanssitransaktioverovelka syntyi.

4. Osallistuvien jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikkiin niiden joko omissa tai toisen henkilön nimissä ja omaan tai toisen henkilön lukuun suorittamiin finanssitransaktioihin liittyvät tiedot pidetään vähintään viiden vuoden ajan veroviranomaisen saatavilla.

Tätä velvollisuutta määrittäessään niiden on otettava huomioon tarvittaessa finanssilaitoksille direktiivin 2004/39/EY 25 artiklan 2 kohdan perusteella jo asettamansa velvollisuudet.

5. Osallistuvien jäsenvaltioiden on varmistettava, että finanssitransaktioverovelka maksetaan osallistuvien jäsenvaltioiden määrittämille tileille ajoissa

- a) hetkellä, jona verovelka syntyy, jos transaktio suoritetaan sähköisesti;
- b) kaikissa muissa tapauksissa kolmen työpäivän kuluessa hetkestä, jona verovelka syntyy.

Komissio voi antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joissa säädetään yhdenmukaisista menetelmistä finanssitransaktioverovelan kantamista varten. Kyseiset täytäntöönpanosäädökset annetaan 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

6. Osallistuvien jäsenvaltioiden on varmistettava, että veroviranomaiset tarkistavat, onko vero maksettu oikein.

12 artikla

Veropetosten ja veronkierron estäminen

Osallistuvien jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteitä veropetosten ja veronkierron estämiseksi.

13 artikla

Yleinen väärinkäytöksiä koskeva sääntö

- 1. Sellaista keinotekoista järjestelyä tai keinotekoisten järjestelyjen sarjaa, jonka käyttöönoton olennaisena tarkoituksena on verotuksen välttäminen ja joka johtaa veroetuun, ei saa ottaa huomioon. Osallistuvien jäsenvaltioiden on käsiteltävä näitä järjestelyjä verotustarkoituksessa niiden taloudellisen sisällön perusteella.
- 2. Sovellettaessa 1 kohtaa järjestelyllä tarkoitetaan mitä tahansa transaktiota, järjestelmää, toimea, toimintaa, sopimusta, avustusta, yhteisymmärrystä, lupautta, sitoumusta tai tapahtumaa. Järjestelyyn voi sisältyä useampi kuin yksi vaihe tai osa.

3. Sovellettaessa 1 kohtaa järjestely tai järjestelyjen sarja on keinotekoinen, jos sillä ei ole kaupallista merkitystä. Määrittäessään, onko järjestely tai järjestelyjen sarja keinotekoinen, osallistuvien jäsenvaltioiden on tarkasteltava erityisesti sitä, esiintyykö jokin seuraavista tilanteista:
- a) järjestelyn muodostavien yksittäisten vaiheiden oikeudellinen luonnehdinta on ristiriidassa koko järjestelyn oikeudellisen sisällön kanssa;
 - b) järjestely tai järjestelyjen sarja toteutetaan tavalla, jota ei yleensä voida käyttää hyväksyttävässä liiketoiminnassa;
 - c) järjestelyyn tai järjestelyjen sarjaan sisältyy seikkoja, joilla on toistensa korvaava tai peruuttava vaikutus;
 - d) toteutetut transaktiot ovat luonteeltaan kehämäiset;
 - e) järjestelystä tai järjestelyjen sarjasta johtuu merkittävä veroetu, mutta sillä ei ole vaikutusta verovelvollisen ottamiin liiketoimintatariskeihin eikä verovelvollisen rahavirtoihin.
4. Sovellettaessa 1 kohtaa järjestelyn tai järjestelyjen sarjan tarkoituksena on verotuksen välttäminen, kun – riippumatta siitä, mitkä verovelvollisen subjektiiviset aikomukset ovat – järjestelyllä tai järjestelyjen sarjalla syrjäytetään sellaisten verosäännösten tavoite, henki ja tarkoitus, joita sovellettaisiin muussa tapauksessa.
5. Sovellettaessa 1 kohtaa tiettyä tarkoitusta on pidettävä olennaisena, jos mahdollinen muu tarkoitus, joka järjestelyllä tai järjestelyjen sarjalla on tai voisi olla, vaikuttaa enimmilläänkin olevan vähäpätöinen, kun kaikki asiaan liittyvät näkökohdat otetaan huomioon.
6. Määritettäessä, onko järjestely tai järjestelyjen sarja johtanut 1 kohdassa tarkoitettuun veroettuun, osallistuvien jäsenvaltioiden on vertailtava verovelvolliselle kyseisen järjestelyn tai järjestelyjen sarjan perusteella maksettavaksi tulevan veron määrää määrään, joka verovelvollisen olisi maksettava samoissa olosuhteissa, jos järjestelyä tai järjestelyjen sarjaa ei olisi toteutettu.

14 artikla

Talletustodistuksiin ja vastaaviin arvopapereihin liittyvät väärinkäytökset

1. Talletustodistus tai vastaava arvopaperi, jonka liikkeeseenlaskun olennaisena tarkoituksena on kohde-etuutena olevaa liikkeeseen laskettua arvopaperia koskevan transaktioveron välttäminen osallistuvassa jäsenvaltiossa, on katsottava kyseisessä osallistuvassa jäsenvaltiossa liikkeeseen lasketuksi, jos muussa tapauksessa syntyisi veroetu, sanotun kuitenkin rajoittamatta 13 artiklan soveltamista.
2. Sovellettaessa 1 kohtaa sovelletaan 13 artiklan 4, 5 ja 6 kohtaa.
3. Sovellettaessa 1 kohtaa on otettava huomioon, missä määrin talletustodistuksella tai vastaavalla arvopaperilla käytävä kauppa on korvannut kohde-etuutena olevalla arvopaperilla käytävää kauppaa. Jos kaupan korvautuminen on huomattavaa, on henkilön, joka on velvollinen maksamaan finanssitransaktioveron, osoitettava, ettei talletustodistuksen tai vastaavan arvopaperin liikkeeseenlaskun olennaisena tarkoituksena

ollut kohde-etuutena olevaa liikkeeseen laskettua arvopaperia koskevan transaktioveron välttäminen.

V luku

Loppusäännökset

15 artikla

Muut finanssitransaktioista kannettavat verot

Osallistuvat jäsenvaltiot eivät saa pitää voimassa tai ottaa käyttöön muita finanssitransaktioista kannettavia veroja kuin tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvan finanssitransaktioveron tai neuvoston direktiivissä 2006/112/EY¹⁸ säädetyn arvonlisäveron.

16 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyn edellytyksin.
2. Siirretään komissiolle määräämättömäksi ajaksi 19 artiklassa tarkoitetusta päivämäärästä lukien valta antaa 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja delegoituja säädöksiä.
3. Neuvosto voi peruuttaa milloin tahansa 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempanä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.
4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, se antaa sen tiedoksi neuvostolle.
5. Edellä olevan 11 artiklan 2 kohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos neuvosto on ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittanut komissiolle, että se ei vastusta säädöstä. Neuvoston aloitteesta tätä määräaikaä jatketaan kahdella kuukaudella.

17 artikla

Tiedottaminen Euroopan parlamentille

Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille delegoitujen säädösten antamisesta ja siitä, jos neuvosto on vastustanut niitä tai kumonnut säädösvallan siirron.

¹⁸ EUVL L 347, 11.12.2006, s. 1.

18 artikla
Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

19 artikla
Uudelleentarkastelulauseke

Komissio toimittaa neuvostolle joka viides vuosi ja ensimmäisen kerran 31 päivään joulukuuta 2016 mennessä kertomuksen tämän direktiivin täytäntöönpanosta ja tarvittaessa ehdotuksen.

Kyseisessä kertomuksessa komissio tarkastelee vähintään finanssitransaktioveron vaikutuksia sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan, finanssimarkkinoihin ja reaalitalouteen sekä ottaa huomioon finanssialan verotuksessa tapahtuneen kansainvälisen kehityksen.

20 artikla
Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Osallistuvien jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 30 päivänä syyskuuta 2013. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset komissiolle kirjallisina.

Osallistuvien jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä 1 päivästä tammikuuta 2014.

Näissä osallistuvien jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Osallistuvien jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Osallistuvien jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

21 artikla
Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

22 artikla
Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu osallistuville jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

LIITE

SÄÄDÖKSEEN LIITTYVÄ RAHOITUSSELVITYS

1. PERUSTIEDOT EHDOTUKSESTA/ALOITTEESTA

1.1. Ehdotuksen/aloitteen nimi

Neuvoston direktiivi tiiviimmän yhteistyön toteuttamisesta finanssitransaktioveron alalla

1.2. Toimintalohko(t) toimintoperusteisessa johtamis- ja budjetointijärjestelmässä (ABM/ABB)

14 05 Veropolitiikka

1.3. Ehdotuksen/aloitteen luonne

Ehdotus liittyy **uuteen toimeen**.

1.4. Tavoitteet

1.4.1. *Komission monivuotinen strateginen tavoite, jonka saavuttamista ehdotus tukee*

Rahoitusvakaus

1.4.2. *Erityistavoitteet sekä toiminto (toiminnot) toimintoperusteisessa johtamis- ja budjetointijärjestelmässä*

Erityistavoite nro 3

Kehittää uusia verokannustimia ja toimia, joilla tuetaan EU:n toimenpidetavoitteita

Toiminto (toiminnot) toimintoperusteisessa johtamis- ja budjetointijärjestelmässä

Osasto 14 – Verotus ja tulliliitto; ABB 05 Veropolitiikka

1.4.3. *Odotettu tulos*

Finanssipalveluiden sisämarkkinoiden pirstoutumisen välttäminen, sillä kansallisella tasolla ollaan ottamassa käyttöön yhä enemmän koordinoimattomia verotoimenpiteitä.

Sen varmistaminen, että finanssilaitokset osallistuvat kohtuullisella ja huomattavalla osuudella viimeisimmän kriisin kustannusten kattamiseen, ja sen varmistaminen, että alaa verotetaan tasapuolisesti verrattuna muihin aloihin.

Tarkoituksenmukaisten esteiden luominen transaktioille, jotka eivät edistä hyvinvointia tai tehosta finanssimarkkinoiden toimintaa, ja tulevien kriisien välttämiseen tähtäävien sääntelytoimenpiteiden täydentäminen.

1.5. Ehdotuksen/aloitteen perustelut

1.5.1. Tarpeet, joihin ehdotuksella/aloitteella vastataan lyhyellä tai pitkällä aikavälillä

Edistetään yleisen vakaustavoitteen saavuttamista EU:ssa finanssikriisin jälkeen

1.5.2. EU:n osallistumisesta saatava lisäarvo

Vain EU-tason toimet mahdollistavat – tarvittaessa tehostetun yhteistyön avulla – sen, että finanssimarkkinoiden pirstoutuminen eri toimialoilla ja eri maissa voidaan välttää ja että EU:n finanssilaitosten tasapuolinen kohtelu ja viime kädessä sisämarkkinoiden moitteeton toiminta saadaan varmistettua.

1.5.3. Vastaavista toimista saadut kokemukset

Edellä mainitut kolme tavoitetta saavuttavan laajapohjaisen finanssitransaktioveron käyttöönotto kansallisella tasolla ilman vakavia siirtämisvaikutuksia on osoittautunut lähes mahdottomaksi (Ruotsin esimerkki).

1.5.4. Yhteensopivuus muiden kyseeseen tulevien välineiden kanssa ja mahdolliset synergiaedut

Verot ovat osa maailmanlaajuisia kriisinratkaisukehystä. Finanssitransaktioveron kantaminen helpottaisi julkisen talouden vakauttamista osallistuvissa jäsenvaltioissa. Lisäksi komissio on ehdottanut, että osa finanssitransaktioverosta saatavista tuloista käytettäisiin tulevana omina varoina. Jos tulot käytettäisiin EU:n talousarvion rahoittamiseen, osallistuvien jäsenvaltioiden BKTL-perusteiset kansalliset rahoitusosuudet supistuisivat.

1.6. Toiminnan ja sen rahoitusvaikutusten kesto

Ehdotuksen mukaisen **toiminnan kesto ei ole rajattu.**

1.7. Hallinnointitapa (hallinnointitavat)

Ei sovelleta

2. HALLINNOINTI

2.1. Seuranta- ja raportointisäännöt

Osallistuvien jäsenvaltioiden on toteutettava aiheellisia toimenpiteitä, mukaan lukien tarkistustoimenpiteet, finanssitransaktioveron kantamiseksi asianmukaisesti ja ajallaan.

Vastuu säännösten antamisesta veron maksamisen varmistamiseksi sekä asianmukaisen maksamisen seuraamiseksi ja tarkistamiseksi toteutettavista aiheellisista toimenpiteistä jätetään osallistuville jäsenvaltioille.

2.2. Hallinnointi- ja valvontajärjestelmä

2.2.1. Todetut riskit

1. Viiveet direktiivin saattamisessa osaksi osallistuvien jäsenvaltioiden kansallista lainsäädäntöä.

2. Veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten riski

3. Siirtämisriski

2.2.2. Valvontamenetelmä(t)

Direktiivin 11 artiklassa mainitaan veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten estämiseen liittyvät erityissäännökset: delegoidut säädökset ja hallinnollinen yhteistyö veroasioissa.

Siirtämisriskejä hillitään asianmukaisten verokantojen valinnalla ja veron perusteen väljällä määritelmällä.

2.3. Toimenpiteet petosten ja sääntöjenvastaisuuksien ehkäisemiseksi

Ilmoitetaan käytössä olevat ja suunnitellut torjunta- ja suojatoimenpiteet

3. EHDOTUKSEN/ALOITTEEN ARVIOIDUT RAHOITUSVAIKUTUKSET

3.1. Kyseeseen tulevat monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeet ja menopuolen budjettikohdat

- Talousarviossa jo olevat budjettikohdat

Monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeiden ja budjettikohtien mukaisessa järjestyksessä

Moniv. rahoitus- kehyksen otsake	Budjettikohta	Määräraha- laji	Rahoitusosuudet			
	Numero [Nimi...]	JM/EI-JM (1)	EFTA- mailta ²	ehdoka- smailla ³	kolman- siltailta	varainhoito- asetuksen 18 artiklan 1 kohdan aa alakohdassa tarkoitettut rahoitus- osuudet
	[XX.YY.YY.YY]	JM/EI-JM	KYLLÄ/EI	KYLLÄ/EI	KYLLÄ/EI I	KYLLÄ/EI

- Uudet perustettaviksi esitetyt budjettikohdat

Monivuotisen rahoituskehyksen otsakkeiden ja budjettikohtien mukaisessa järjestyksessä

Moniv. rahoitus-	Budjettikohta	Määräraha- laji	Rahoitusosuudet
---------------------	---------------	--------------------	-----------------

¹ JM = jaksotettut määrärahat; EI-JM = jaksottamattomat määrärahat.

² EFTA: Euroopan vapaakauppaliitto.

³ Ehdokasmaat ja soveltuvien osien Länsi-Balkanin mahdolliset ehdokasmaat.

kehityksen otsake	Numero [Nimi.....]	JM/EI-JM	EFTA- mailta	ehdokas- mailta	kolman- silta mailta	varainhoito- asetuksen 18 artiklan 1 kohdan aa alakohdassa tarkoitettut rahoitus- osuudet
	[XX.YY.YY.YY]		KYLLÄ/EI	KYLLÄ/EI	KYLLÄ/EI	KYLLÄ/EI

3.2. Arvioidut vaikutukset menoihin

3.2.1. Yhteenvedo arvioiduista vaikutuksista menoihin

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Monivuotisen rahoituskehityksen otsake:	Numero	[Nimi.....]
--	--------	-------------

PO: <.....>			Vuo si N ⁴	Vuo- si N+1	Vuo si N+2	Vuo si N+3	...ja näitä seuraavat vuodet (ilmoitetaan kaikki vuodet, joille ehdotuksen/aloit- teen vaikutukset ulottuvat, ks. kohta 1.6)			YH- TEENSÄ
• Toimintamäärärahat										
Budjettikohdan numero	Sitoumukset	(1)								
	Maksut	(2)								
Budjettikohdan numero	Sitoumukset	(1a)								
	Maksut	(2a)								
Tiettyjen ohjelmien määrärahoista katettavat hallintomäärärahat ⁵										
Budjettikohdan numero		(3)								
PO <.....>:n määrärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	=1+1a +3	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Maksut	=2+2a +3	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

⁴ Vuosi n on ehdotuksen/aloitteen toteutuksen aloitusvuosi.

⁵ Tekninen ja/tai hallinnollinen apu sekä EU:n ohjelmien ja/tai toimien toteuttamiseen liittyvät tukimenot (entiset BA-budjettikohdat), epäsuora ja suora tutkimustoiminta.

• Toimintamäärärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	(4)	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Maksut	(5)	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
• Tiettyjen ohjelmien määrärahoista katettavat hallintomäärärahat YHTEENSÄ		(6)								
Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKKEESEEN <...> kuuluvat määrärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	=4+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Maksut	=5+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

Jos ehdotuksella/aloitteella on vaikutuksia useampaan otsakkeeseen:

• Toimintamäärärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	(4)								
	Maksut	(5)								
• Tiettyjen ohjelmien määrärahoista katettavat hallintomäärärahat YHTEENSÄ		(6)								
Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKKEISIIN 1–4 kuuluvat määrärahat YHTEENSÄ (viitemäärä)	Sitoumukset	=4+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
	Maksut	=5+ 6	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

Monivuotisen rahoituskehyksen otsake:	5	”Hallintomenot”
--	----------	------------------------

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

		Vuosi 2013	Vuosi 2014	Vuosi 2015	Vuosi 2016	Vuosi 2017 ja seur.
PO: TAXUD						
• Henkilöresurssit		0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
• Muut hallintomenot		0,040	0,036	0,036	0,036	0,036
Verotuksen PO YHTEENSÄ		0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKKEESEEN 5 kuuluvat määrärahat YHTEENSÄ	(Sitoumukset yhteensä maksut yhteensä)	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
---	--	-------	-------	-------	-------	-------

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Vuosi 2013	Vuosi 2014	Vuosi 2015	Vuosi 2016	Vuosi 2017 ja seur.
---------------	---------------	---------------	---------------	---------------------------

						seur.
Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKKEISIIN 1–5 kuuluvat määrärahat YHTEENSÄ	Sitoumukset	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
	Maksut	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

3.2.2. Arvioidut vaikutukset toimintamäärärahoihin

- **X** Ehdotus/aloite ei edellytä toimintamäärärahoja.

3.2.3. Arvioidut vaikutukset hallintomäärärahoihin

3.2.3.1. Yhteenvedo

- **X** Ehdotus/aloite edellyttää hallintomäärärahoja seuraavasti:

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

	Vuosi 2013	Vuosi 2014	Vuosi 2015	Vuosi 2016	Vuosi 2017 ja seur.
--	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	-------------------------------

Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKE 5					
Henkilöresurssit	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
Muut hallintomenot	0,040	0,036	0,036	0,036	0,036
Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKE 5, välisumma	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798

Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKKEESEEN 5⁶ sisältyvät					
Henkilöresurssit					
Muut hallintomenot					
Monivuotisen rahoituskehyksen OTSAKKEESEEN 5 sisältyvät, välisumma	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A

⁶ Tekninen ja/tai hallinnollinen apu sekä EU:n ohjelmien ja/tai toimien toteuttamiseen liittyvät tukimenot (entiset BA-budjettikohdat), epäsuora ja suora tutkimustoiminta.

YHTEENSÄ	0,294	0,798	0,798	0,798	0,798
-----------------	-------	-------	-------	-------	-------

3.2.3.2. Henkilöresurssien arvioitu tarve

- **X** Ehdotus/aloite edellyttää henkilöresursseja seuraavasti:

	Vuosi 2013	Vuosi 2014	Vuosi 2015	Vuosi 2016	Vuosi 2017 ja seur.
• Henkilöstötaulukkoon sisältyvät virat/toimet (virkamiehet ja väliaikaiset toimihenkilöt)					
14 01 01 01 (päätoimipaikka ja komission edustustot EU:ssa)	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762
14 01 01 02 (edustustot EU:n ulkopuolella)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
14 01 05 01 (epäsuora tutkimustoiminta)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
10 01 05 01 (suora tutkimustoiminta)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
• Ulkopuolinen henkilöstö (kokoaikaiseksi muutettuna)⁷					
14 01 02 01 (kokonaismäärärahoista katettavat sopimussuhteiset toimihenkilöt, vuokrahenkilöstö ja kansalliset asiantuntijat)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
14 01 02 02 (sopimussuhteiset ja paikalliset toimihenkilöt, vuokrahenkilöstö, nuoremmat asiantuntijat ja kansalliset asiantuntijat EU:n ulkopuolisissa edustustoissa)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
XX 01 04 yy⁸	- päätoimipaikassa ⁹	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
	- EU:n ulkop. edustustoissa	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
XX 01 05 02 (epäsuora tutkimustoiminta: sopimussuhteiset toimihenkilöt, vuokrahenkilöstö ja kansalliset asiantuntijat)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
10 01 05 02 (suora tutkimustoiminta: sopimussuhteiset toimihenkilöt, vuokrahenkilöstö ja kansalliset asiantuntijat)	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.	p.m.
Muu budjettikohta (mikä?)					
YHTEENSÄ	0,254	0,762	0,762	0,762	0,762

Arvio kokonaisluvuina (tai enintään yhden desimaalin tarkkuudella)

14 viittaa kyseessä olevaan toimintalohkoon eli talousarvion osastoon.

Henkilöresurssien tarve katetaan toimen hallinnointiin jo osoitetulla pääosaston henkilöstöllä ja/tai pääosastossa toteutettujen henkilöstön uudelleenjärjestelyjen tuloksena saadulla henkilöstöllä sekä

⁷ CA = sopimussuhteiset toimihenkilöt; INT = vuokrahenkilöstö ("Intérimaire"); JED = "Jeune Expert en Délégation" (nuoremmat asiantuntijat lähetystöissä); LA = paikalliset toimihenkilöt; SNE = kansalliset asiantuntijat.

⁸ Toimintamäärärahoista katettavan ulkopuolisen henkilöstön enimmäismäärä (entiset BA-budjettikohdat).

⁹ Etenkin rakennerahastot, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahasto (maaseuturahasto) ja Euroopan kalatalousrahasto.

tarvittaessa sellaisilla lisäresursseilla, jotka toimea hallinnoiva pääosasto voi saada käyttöönsä vuotuisessa määrärahojen jakomenettelyssä talousarvion puitteissa.

Kuvaus henkilöstön tehtävistä:

Virkamiehet ja väliaikaiset toimihenkilöt	PO TAXUDin nykyisissä henkilöstöjärjestelyissä ei varsinaisesti oteta huomioon yhteistä finanssitransaktioverojärjestelmää, vaan järjestelmän käyttöönotto edellyttää sisäisiä siirtoja. Vastuuvirkamiesten päätehtäviä ovat veron käytännön toimintaan liittyvien teknisten seikkojen määrittäminen neuvotteluprosessin helpottamiseksi, veron täytäntöönpanon seuranta, oikeudellisten tulkintojen ja valmisteluasiakirjojen laadinta, osallistuminen muun muassa veronkierron ja väärinkäytösten torjunnasta annettavia säännöksiä koskevien delegoitujen säädösten laadintaan, rikkomisesta johtuvien menettelyiden valmistelu tarpeen mukaan jne.
---	--

3.2.4. Yhteensopivuus nykyisen monivuotisen rahoituskehyksen kanssa

- **X** Ehdotus/aloite on nykyisen monivuotisen rahoituskehyksen mukainen.

3.2.5. Ulkopuolisten tahojen osallistuminen rahoitukseen

- Ehdotuksen/aloitteen rahoittamiseen ei osallistu ulkopuolisia tahoja.

3.3. Arviodut vaikutukset tuloihin

- **X** Ehdotuksella/aloitteella ei ole vaikutuksia tuloihin. Jos osa finanssitransaktioverosta saatavista tuloista käytettäisiin omana varana ja osallistuvien jäsenvaltioiden BKTL-perusteisten omien varojen osuus supistuisi vastaavasti, vaikuttaisi tämä kuitenkin tulonlähteiden koostumukseen.